

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JEANNE CORDELIER

TÜRKÇESİ
ENGİN SUNAR

R
O
M
A
N

Pamuk Prensesin Ölümü *

*

SEL YAYINCILIK

3. BASKI

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

**Yayın hakkı: 1993 Edition Stock ONK Ajans aracılığı ile
Sel Yayıncılık
Birinci baskı: Ekim 1994, ikinci baskı: Haziran 1995,
üçüncü baskı: Eylül 1997**

ISBN 975-570-008-0

**"Pamuk Prensesin Ölümü" Başbakanlık Küçükleri Muzır Neşriyat-tan Koruma Kurulu'nun 27 / 2 / 1995 tarih ve 1995/10 sayılı rapo-runu göre muzır bulunarak üzerinde "18 yaşından küçüklere zarar-lıdır" ibaresiyle poşette satışına izin verildi. Ayrıca yayınevimiz, çevirmeni ve matbaacı hakkında ceza davası açıldı.
Dava İstanbul 2. Asliye Ceza Mahkemesi'nde 14 / 11 /1995 tari-hinde 1995/563 esas ve 1995/631 karar sayısı ile beraatle sonuç-lanmıştır.**

**Kapak resmi: Renour
Kapak tasarım: Savaş Çekiç
Baskı: Kardeşler Matbaası**

J e a n n e C o r d e l i e r

Pamuk Prensesin Ölümü

ROMAN

Türkçesi
Engin Şınar

Babıali Cad. Birlik Han No. 20/1 Cağaloğlu - İSTANBUL
Tel.: 511 10 05

Julien Bigras'ın anısına

Odanın duvarlarında, Walt Disney'in harika dünyası var. Ağabeyim, ablam ve ben resimleri yapıştırmasında babama yardım ettik. Yerde, bir şilte serili. İki küçük erkek kardeşim sütannede olmadıkları zaman orada uyurlar. Ablamla ben pencerenin yanındaki portatif yatakta, ağabeyim mutfaktaki katlanır yatakta yatar. Annemle babam ise odalarında uyurlar. Onların yatağı normaldir.

Evimizde, çok uzun bir koridor ve bu koridorda küçük bir oda var. Biz küçükler uslu durmadığımız zamanlar buraya kapatılırsınız. Burada Gédéniass Broniass adında bir dişi canavar yaşar. Nonochecat onun adını bile duysa korkudan tir tir titrer. Ben Gédéniass'tan korkmuyorum, çünkü onu ben

uydurdum. Ama ben odanın içindeki âletlerden korkuyorum. Karanlıkta babamın olta takımları bile beni korkutuyor.

Büyüdüğümde, çocuklarım olursa, onları gömme dolaplara kapatmayacağım, çünkü orada aşırı derecede çok şey, baktıkça kıpırdaşmaya başlayan şeyler görülüyor. Anne-babalar bunu anlayacak olsalardı bu bile büyük bir adım sayılırdı. Ama anlamıyorlar. Onlar kendi dünyalarında, bizse Walt Disney'in harika dünyasında yaşıyoruz.

Babamla ağabeyim asansör yapılan bir fabrikada çalışıyor. Annem ev kadınıdır. Ablam kaplara yoğurt doldurur. Ne kadar çok kap doldurursa o kadar çok para kazanır. Ben büyüyünce, başka bir şey, örneğin öğretmenlik yapmak isterim. Ama ben, cici bir öğretmen olacağım, beni boş şeyler için köşeye diken öğretmenim gibi değil. Keşke öğretmenler evlerde dolaplara kapatılan çocukların, sınıfta köşede dikilmesi gerektiğini düşünmeseydi diyorum...

Bazı zamanlar, büyüyecek miyim? diye kendime soruyorum. Ablam aybaşı olunca büyüdüğünü söylüyor. Bunun, başıma olabildiğince geç gelmesini diliyorum, çünkü babam yapmaya başladığı şe-

yi sürdürürse, işler kötüye gider. Ona açıklamaya çalıştım ama bir işe yaramadı. Bir daha yapmayacağına söz veriyor, yemin ediyor, özür diliyor, ağlıyor ama annem arkasını döner dönmez, yeniden başlıyor. Öyle ki, son zamanlarda fabrikayı iş saatleri içinde giderek daha sık terk ediyor.

Annem ev kadını dediysem, zamanını evde geçiriyor demek değil bu. Zamanının çoğunu dışarıda geçiriyor. Annem dünyalar kadar güzeldir.

Hastalanıp prevantoryuma geri dönmek istiyorum. Din dersi öğretmenim Bayan Adort'un dediği gibi, Tanrı'ya heyecanla dua ettim, o da beni duydu. Asya gribine yakalandım. Ama yine de babam, kendi yatağına götürmek için gelip beni yatağımdan aldı. Gerçek ve uzun bir hastalığa yakalanmak için, gelecek sefer daha güçlü dua etmeli.

Bu arada, çengelli iğnelerle kundak yapar gibi tutturduğum havlularla korunuyorum. Ama babam hepsini parçalıyor.

Artık küçükler bile onu rahatsız etmiyor.

Bayan Adort yakınlarımız için hiçbir zaman kötülük dilemememiz gerektiğini söylüyor... İğne to-

Pamuk Prenses'in Ölümü

puklarının avlunun taşları üstünde çın çın öttüğünü duyduğum her seferde, annem bir daha gelmesin istiyorum. Beni bırakıp gittiği için, köşe başında onu öcüler alsın istiyorum. Ökçeler, ters yönde, yeniden çınladığında, herkes uyumaktadır, babam, Gédéniass Broniass ve benim dışımda. Gece, kimse duymadığı çığlıklarla doludur. "Meryem Ana, Tanrı'nın ve bütün çocukların annesi, sana yalvarıyorum, lütfen, beni hasta et."

Kutsal bakirenin ayakları dibinde, benim mum yanıyorsa, tek başına.. Diğerlerini kaldırdım. Beyninde tümör olan, ikinci kattaki küçük kız ertesi gün ölse, giriş katındaki, kaldırımda düşüp başını yaran dede hastaneden çıkmasa, beşinci kattaki hamile kadın mongol bir çocuk dünyaya getirse, tabağımdakileri yemek istemediğim zaman tekrar edilen Hindistan'da binlerce insan açlıktan ölse umrumda değil. Vız gelir tırıs gider!. Ben yalnızca hastalanmak istiyorum.

Walt Disney'in harika dünyasında en çok sevdiğim Pamuk Prenses. Annem, sinirlenip babamın kemerini askıdan alırken ben yüzümü ona dayarım. Kollarım ve bacaklarım ayrılmış çırılçıplak, yakı-

şıklı Prensime düşlüyorum. Kemerin tokası kaburgalarımda kuru bir ses çıkarıyor. Zevkinin tam olması için ağlamam gerekiyor. Yapamıyorum.

Yirminci mum. Kurbanlar veriyorum ya sonra? Son sağlık kontrolünde nihayet hasta olduğumu söylediler. Dumanlar geri gelmiş, akciğerlerimdeki dumanlar. Bu bana gemileri düşündürüyor.

Beyaz kurdelenin üzerine, ablam ve ben çini mürekkebiyle adımı yazıyoruz. Sonra kesiyoruz. Dikiyoruz.

Babam etrafımızda dönüyor.

Bir akşam, bezden bir torbaya giysilerim konuyor.

Saint-Jean-d'Orbestier*. İkili sıralarla, önde kızlar, arkada erkekler şarkılar söyleyerek prevantoryumun avlusuna giriyoruz. Birden daha yüksek sesle şarkı söyleyerek yürüyen, taburcu olanlarla karşılaşıyoruz. Onların arasında olacağım gün, içimden şarkı söylemenin geleceğini sanmıyorum. Elini tuttuğum kızın boynunda bir plaster var, irin ve kan dışarı fışkırmış. Görünüşe bakılırsa çok hasta olmalı. Gözlerimi kapıyorum ve benim de beze-

* Prevantoryumun adı (ç.n.)

Pamuk Prenses'in Ölümü

lerimin onunki gibi çıkması için Kutsal Bakire'ye dua ediyorum.

Biz çamaşırhaneye yöneltilirken, bir hemşire onu götürdü. Belki de hastalığı neyse, terle bulaşıyordur. Bulaşanların hiçbirini kaybetmemek için elimi kapattım.

Yatakhane, çok komik, odamdaki tüm eşyaların aynısı burada da var. Ama daha büyüğü, daha yenisi. Hâlâ taze boya kokuyor. Yatağımın karşısında, yüreğini götürme emriyle gelen avcının önünde diz çökmüş Pamuk Prenses var. Gece, orta yatakhane de yastık savaşları, beyaz örtülerinin altında annen-babacılık ve hu-hu sesleri çıkararak geçen hayaletler oluyor. Başka örtülerin altında, doktorculuk oynayanlarla benim gibi, mektuplarını yeniden okuyanlar da var. Annem bütün mektuplarını: "Seni seven annen" diye bitiriyor. Bütün bu seni seven annenleri uç uca yerleştiriyorum. Uzun bir seni seven annen yapıyor.

Öğretmenimizin adı; Bayan Kest. Kızıl saçları ve anneminkilerden daha da yeşil gözleri var. San ki bir eleğin arkasından yüzüne sütlü kahve üfle-

mişler gibi. Konuşurken cetvelle masasının üzerine hafifçe vuruyor, ama asla parmaklarımıza değil. Kulağımızı çekmiyor, saçlarımızı da. Çok iyi bir öğretmen. İlk kompozisyonumu onun için yazdım. Yüksek sesle okudu ve sonra kürsüye gelmemi söyledi. Orada, beni kucakladı ve öptü. O gün, topuz yapmadığından, saçları bizimle diğerleri arasında bir perde gibi oldu. İlk kez birinci oluyorum. Ayrıca ilk kez sınıftan çıkan ben oldum. Çünkü, en arkada da olsam, kimse benden önce dışarıda olamazdı. Süngeri kovaya daldırdım ve Bayan Kest'in tahtaya yazdığı bütün kelimeleri sildim. Ona her şeyi söylemek, tüm öykümü onun için kara tahtaya yazmak isterdim.

Bir kâğıdın üzerine "Lütfen beni kaçırın öğretmenim" diye yazıyorum. Ama pusula önlüğümün cebinde katlı kalıyor ve taburcu olacaklar listesinde adım çıktığında mürekkep hokkasının içinde kayboluyor.

Trenin penceresinden sarkmak nasıl yasaksa, bir çocukla prevantoryumdan çıkmak da öyle yasaktır. Ama son gece, Bayan Kest yine de bunu yaptı. Ya-

takhanelerin bütün ışıkları söndükten sonra kapıdan geçiyoruz. Ayışığında bembeyaz geceliğim gözükmessin diye beni bir şala sarıyor. Deniz kabuklarını sahiline gidiyoruz. Düzinelerce kabuk topluyorum, kendisine kolye yapması için. Parlak kalmaları için vernik sürmemiz gerektiğini söylüyorum... Sonra başka bir şey söylemiyorum. Kıvrılmış geceliğimin içinde, karnımın üstünde taşıdığım deniz kabuklarının seslerini dinliyorum yalnızca. Suya doğru yürüyoruz. Ayakkabılarım deniz kabuklarıyla dolduğunda bütün kabuklarımı bırakıyorum. Ardından da kendimi, öğretmenimin ayakları dibinde diz çökmeye bırakıyorum ve bağırmamak için giysisini ısıyorum.

"Kutsal Bakire, yalvarıyorum sana treni raydan çıkar."

Tren beşik gibi sallıyor, arkadaşlarım uyuyor; refakatçılar direniyor, ama sonra onlar da kendilerinden geçiyor. Koridorun penceresinden sarkmış, geceye bakıyorum. Rüya gördüğüme göre ben de uyumuş olmalıyım.

Evdeki koridor bir tren koridoru olmuştu. Alet

dolabının kapısında da: "Bütün umutlar kayboldu" diye yazıyordu. Yetişkinler biliyordu. Çocuklardan gerçeği saklamak gerektiğini fısıldıyorlardı. O zaman mutluymuş gibi davrandım. Çevremde küme-lenen bir grup küçük kız ve oğlandan sorumluydum. Çocukların, bütün hızıyla giden trenin pencerelerinden sarkmalarını sağlamam emredilmişti. Onları ayaklarından tutuyordum. Bedenleri bütünüyle boşluktaydı, ama korkmuyorlardı. Şarkı söylüyorlardı. Bütün umutların bittiğinden kuşku- lanmamaları için yetişkinler ve ben onlara şarkı söylettiriyorduk. Avazları çıktığı kadar şarkı söyleyip, gülüyorlardı! Ve başları yol boyunca dikilmiş telgraf direklerine çarparak patlıyordu.

Yetişkinler onların yüreklerinde umutla öldüklerine göre amaca ulaşıldığını söylüyorlardı.

"Pencereden dışarı sarmak yasaktır."

"E pericoloso sporgersi!"*

"Nicht herauslehnen."**

— Okuma bilmiyor musun küçük? Hadi kompartımanına dönüp otur!

* "Sarmak tehlikelidir" anlamında İtalyanca uyarı.

** Aynı anlamda Almanca. (ç.n.)

Hastalığın bu kadar kolay nüksedebileceğini bilmiyordum. Oysa, evde geçirilen altı ayın ardından dumanlarım geri geldi. Bir gece, giysilerimi yenden bez torbaya yerleştirip, Saint-Jean'a geri döndüm. Ortancalar kısmında yer olmadığından, büyüklerin yanına geçtim. Büyüklerin yatakhane-sinde, Walt Disney'in harika dünyası yok. Duvarlarda hiçbir şey yok, gerçek bir renk bile. Ben sıranın en sonundayım.

Komşu yataktaki kızın gözleri şaşı. Benim tarafıma döndüğü zaman, bana mı yoksa pencereden dışarı mı bakıyor hiç anlamıyorum, çünkü konuşmuyor... Geçen gün, lavabolarda gözlüğünü düşürdü. Orada da komşu olduğumuz için gözlüğü yerden alıp, verdim. Bir şey söylemeden, burnunun üzerine yerleştirdi. Ve ilk kez, yüzüme baktı. Adı Vivianne. Diğerleri onu şaşı diye çağırıyor. Ben, ona Vivi diyorum. Sables'ten gelmiş.

Işık söndüğünde ve yatakhaneyi aydınlatmak için gece lambasından başkası kalmayınca, Sables'li Vivi benimle yatmaya geliyor. Bacaklarını benimkilere sürüyor. Sables-d'Olonne'daki ailesinin bir kasap dükkânı olduğunu anlatıyor. Perşembeleri

ve pazarları kasaya geçer ve parayı o almış. Babası bunu öğrenmesi gerektiğini, çünkü daha sonra kasap dükkanının ona kalacağını söylüyormuş. Ama Sables'li Vivi, ölü hayvanların ortasında yaşamak istemiyor. Evinden uzakta bile burnuna sürekli kan kokusu geldiğini söylüyor. Sonra ağlamaya başlıyor ve omzum ıslanıyor. Ağlayarak uykuya dalıyor. Bu benim de yapmak istediğim bir şey. Ama, bir kez başlarsam, duramayacağım gibi geliyor. Üstelik Bayan Kest'in Noel tatilinden sonra gelmeyeceğini öğrendikten sonra.

Genellikle bizim gibi ikililer, örtüleri başlarına çekerek el fenerlerinin ışığı altında foto-roman okuyor. Üst katta oğlanlar yürüyor. Gece çok karanlık olduğunda ise bizim yatakhaneimize iniyorlar. Büyüklerin ekip şefi Cecelle, beni avluda sıkıştırdı, *Nous Deux*'ün üç sayısını ve boş bir pudra kutusunu vererek, Şaşı ve ben onun açığını kapatmayı sürdürürsek, istediğimiz her nesneye, sigaraya bile sahip olacağımızı ama bunun tersini yaparsak, ikimizin de çenesini dağıtacağını söyledi. Pudra kutusu yastığımın altında. Açtığım zaman, annem kokuyor.

Sables'li Vivi bu gece her zamankinden çok ağ-

ladı. Ziyaret günüydü ve ailesi gelmemiştı. İki hıçkırık arasında, çocuklarını prevantoryumlarda unutan aileler olduğunu tekrar ediyordu. Yedek giysilerimi göndermediklerine göre benimkiler de beni unutmış olmalıydı. Yazın içindeydik ve ben hâlâ kışlıklarımlla dolaşıyordum.

Cecelle bana bir sigara verdi. Dedi ki: "Kuvvetlice içine çek sonra da geri çıkar, hepsi bu kadar." Tuvalette bunu yaptım ve beni sarhoş etti, babamın bana verdiği şaraba batırılmış ilk şeker gibi. Şarap kadehinin yanında daima bir parça şeker bulunurdu. Onun şekeri kutsaldı. Eğer unutulursa, bağırır: "Hazır ol!" Şarabı doldurur. Onu ısırır... Dilini dudaklarında gezdirir... Bir savaş çıksa da gitse olmaz mı?

Sables'li Vivi Sables-d'Olonne'a günöbirlik gitti. Onu, kolları açılmış, bir eli annesinde bir eli babasında giderken izledim. Büyük bir uçurtma gibiydi.

Döndüğünde, bir kutu uzattı. İçinde, bir çift beyaz sandalet vardı. Onları ayağıma geçirince, sanki pazar günü giysilerimi giymiş gibi oldum. Döndük, dansettik! Büyüklerin yanında uyuyorsak da hâlâ ortancalardaydık. Sıralanmış şarkı söylüyorduk:

Beni emziren annem

Adımı hiç bilmedi

hey

Beni emziren annem

Adımı hiç bilmedi

hey

Bana derler

Bana derler

Bana derler diken çiçeği, gül çiçeği

Bu benim adım

Tra la la la la la la la

Tra la la la la la la la

Tra la la la la la la la

la la la la la la la la

Bu şarkı bittiğinde, "Gökyüzü Mavi"yle veya bir başkasıyla devam ediliyor. Ne olursa olsun önemli olan şarkı söylemek. Prevantoryum dışında sıralanarak her an şarkı söylüyoruz. İçeride ise sıralarda sessizlik var. Artan bir sessizlik... Lavabolarda, kilisede, yemekhanede, sınıfta ve yatakhane sessizlik... Bazen yatakhane sessizliği küçüklerin rehberi Bayan Bec ve Bayan Granjean sayesinde bölüyorum.

Yata Khaneyi ikiye ayıran duvarın üzerine oturup, onların yerine gözetmenlik yapıyorum. Onlar sa, odalarının kapısı ardında beni eve götüren sesler çıkarıyorlar. Bu sesler içimde tiksinti uyandırıyor.

Öğle uykusu saati, bende yatakları ateşe verme isteği uyandırıyor: İki saat sırt üstü uzanıp hiç kıpırdamadan, dönüp dönüp acı veren şeyleri hatırlamak. Gelmeyen mektup. Ocakta istenip, hazırda hâlâ gelmemiş olan yazlık giysi kolisi. Yolda kaybolan Noel kolisi. Artık beklemekten vazgeçtiğim ziyaretler. Ama bütün bunlar, bir daha geri dönme yeceğini bildiğim bir şeyle karşılaştırıldığında önemsiz kalıyor. Bu bir şey, benizdeki renkler gibi değil; o, yüzünden gittiği zaman yaşam boyu gitmiş oluyor. Bu nasıl adlandırılır Kutsal Bakire? Kelime bulamıyorum. Bazı anlar bunun nefesimi kestiğini ve ne gözyaşlarının ne de duaların fayda ettiğini biliyorum.

Bayan Lechat adına koli gelenleri çağırıyor. Benimki de aralarında. Yatağımın üzerine, rengarenk kareli elbisemi seriyorum. Yeşil yelek üzerine giy-

mek için. Beyaz çoraplar. Denizci mavisî pantolon. Annem ayakkabıları unutmuş. Önemli değil, sandaletlerim var. Mektubu küçükçük katlıyorum. Pudra kutusunun içine koyuyorum. Herkes uyuduğunda, oğlanlar yatakanelerine çıktıklarında okuyacağım. Çekineceğim kimse kalmadığında.

Lavabolarda, ışık gözleri rahatsız ediyor. Beyaz yansıtıyor. Sıcak suyla gözlerimi yıkayıp oturuyorum ve yanağım bir sifona dayalı, annemin mektubunu açıyorum.

Merhaba, tatlım,

Umarım kolin eline geçmiştir ve elbiseni beğenmişsindir. Ayakkabı koyamadım, çünkü bu aralar durumumuz iyi değil. Baban iki aydır tedavi görüyor sigortalarda. Hiçbir şeyi elinde tutamıyor, usurasını bile, ayrıca başı sürekli dönüyor. Yeniden elektroşok yapmak gerekecek. Umarım işini kaybetmez. Hiç de zamanı değil, çünkü sen de döndüğünde küçük kızım, altı kişi olacağız. Kızları sevmediğimden değil, bilirsin, ama erkek olmanı yeğlerdim. Oğlanlar, itiraf etmek gerekirse daha kolay yetiştiriliyor. Kız kardeşin beni çok üzüyor.

Seninle bu kadar zorlanmayacağımı umuyorum. Bu beni şaşırtır, çünkü sen her zaman daha uysaldın. Hadi tatlım önümüzdeki hafta sana bir çift espadril göndermeye çalışacağım.

Seni seven annen.

Yeleğin içine sarılmış olan çikolata çubuğu, midede oturuyor. Sindirmek için Cecelle'in sigaralarından bir tane içiyorum. İlk kezki gibi değil. Tuvalet kâğıdına sarılmış, sigarada tahta tadı var. İçiyorum. Uyuyakalıyorum. Sifon beni uyandırıyor. Aynaya baktığımda, yanağımda bir kırmızılık görüyorum.

Yorganın altında, pudra kutusunun içinde annemi arıyorum. Bir geriye dönüş gibi rüyam yeniden başlıyor.

Büyümüşüm ve şimdi oturduğumuz evde yerde yatıyorum. Annem, babam ölmüş ve her yer boş. Geçmişten, çocuk odasının duvarlarındaki kâğıtlardan başka bir şey kalmamış. Orada uyuyorum. Giriş kapısını ağzına kadar açık bırakıyorum. Kuşkusuz önlem olarak, çünkü bu yer korkutuyor beni. Uyandığımda tam ucuz kurtulduğumu ve çabuk

kaçtığımı düşünürken, birisinin her tarafa sürgüler taktığını farkediyorum. Her yerde küçük sürgüler.

Görüyor musun, Kutsal Bakire, beni, dönmek-tense ölmeyi yeğleyeceğim bir yerde tutmak istiyorlar. Söyle bana, bir kere olsun zorlukların ardından güzellikler gelse olmaz mı?

Ya daha çok hasta olursam? Yani gerçekten, gözle görülür bir biçimde. Çünkü aramızda kalsın, dumanlar iyi durumda ama bana göstermediler. Görmediğin bir şeye nasıl inanırsın? Görünüşe bakılırsa bazıları bunu başarıyor. Onlar için daha iyi. Ben, görmeliyim! Yo! üzülme. Eğer denersen, yapabilirim. Gözalcı olmasına gerek yok. Hafif bir şey yetecek.

Ama gün doğdu bile. Birazdan Bayan Herault üç kere düdük çalacak. Öyleyse, haydi Kutsal Bakire hoşça kal, kilisede görüşürüz, bugün şansına pazar olduğuna göre. Beni orada göremezsen —şu anla az sonraya kadar geçen zamanda olacaklar asla bilinemez, farzet ki kanatlarım çıkarsa— yükselmeme bakarken, güzel bir yastık hazırla. Bir de pembe bir bulut. Küçük kızların rengi.

Çamaşırcılar yazlık giyeceklerimizi topladı. Kışlık giysilerimizi giydik.

Öksürüyorum. Yeni öğretmen horoz gibi ötüşümün sınıfı rahatsız ettiğini söyleyerek cetvelle kapıyı gösteriyor. Böylece, zamanımı koridorda ve tuvaletlerde geçiriyorum, çünkü artık kusuyorum da.

Bir gün, öğle uykusu için içeri girerken, örtülerimin ve çarşaflarımın yatağımın ayak ucunda katlı olduğunu gördüm. Gideceğimi düşünürken, her zamankinden uzun bir öksürük nöbeti beni sarstı. Bayan Herault elimi tuttu. Yavaşça başucumdaki komodini boşaltmam gerektiğini söyledi. Bayan Marie-Louise beni revire götürmek için gelecekmiş. Sables'li Vivi bana yardım etti. Gözlük camları tamamen buğulanmıştı. Ben iyileşmeden giderse, yazışıp, Sables'te görüşecektik. Başımı salladım, ama bir daha görüşmeyeceğimizi biliyordum. Bir gün Sables d'Olonne'a dönsem bile, kasabın önünden geçerken kasada duran kadını tanısam da durmayacaktım.

Revire kabulümden birkaç gün sonra, aynı isimdeki bir cüceye benzediği için Mızımız Marie-Louise adını taktığım Bayan Marie-Louise mutlu bir şekilde odama girdi Yüksekliğin boğmacaya

iyi geldiğini bu nedenle uçakla küçük bir gezi yapacağımızı söyledi. Bu doğruysa, boğmaca değil de ne olduğumu düşünmeliyim, çünkü indiğimde daha kötü öksürüyordum.

İki hafta sonra, Sables'deki hastaneye gitmek için yola çıktım.

Kimse adını söylemediğine göre bilinmeyen bir hastalık da olsa istediğim gerçek ve uzun hastalığa yakalandığım kanısındayım bu kez.

Tedavi için, beni oksijen çadırının altına koydular. Doktor ve hemşirelerin gece gündüz çadırın çevresinde koşuşturduğunu düşünüyorum. Bu beni rahatlatıyor. Çünkü, Kutsal Bakire, sana söylemekten utanmıyorum, burada bile dişlerim birbirine vuruyor.

Çadırın altı koridordaki dolabın içi gibi karanlık. Ama orada en azından, canavarlar saldırdığında, Gédéniass Broniass'ın arkasına saklanabiliyor, bir çekici, manivelâyı elime alıyordum. Burada, elimin altında hiçbir şey yok, bir çivi bile. Ve en kötüsü, gök mavisi bir manto, başında bir soba borusu ve sırtında kamburunu saklamak için Noel Baba'nınki gibi bir küfe olan Bay Chi gibileri iyi gözükerek çadıra sızıyorlar. Güzel bir gülüşle: "İşte küçük, elini içine sok" diyor. Rastgele karıştırıyorum. Bütün paketler aynı boyda. Bay Chi geri geleceğine söz vererek çekiliyor. Altın rengi kurdelayı çözüyorum, gece mavisi kâğıdı açıyorum. Çok kötü kokuyor! Aynı Dede'yle Nine'nin odası gibi. Bu için-

de birçok pislikle geri çekilen kuyu kovanının kokusu.

Önce beni annem terk ediyor, yüzü bir yabancı-
nın yüzüyle yer değiştirmiş, başka eller üstümü de-
ğiştiriyor. Büyümüşüm, büyükanne bakkalda
yardım ediyorum... Tezgâhın üzerine oturtulup,
agucuk yapılan ben. Zinciri çekiştirip, gece olunca
havlayan köpek. Alacakaranlıktaki ev, koyu renk
tahtadan mobilyalar, örümcek ağlarını aydınlatan
gaz lambası, tabaklara eğilmiş yüzler. İçilen çorba-
nın höpürtüsü, sessizlik. Boş evin üzerine islerin
düşüşü, bir yarasa çılgılığı. Sessizlik. Bir tüfek atışı,
şarabın lıkırtısı, yemek yenen masada parçalan-
an geyik. Kanla ıslanan yer, açılan kapımın gıcırtısı...

Dede odama girdi, genellikle Nine'yle birlikte
yattığı yatağa götürmek için beni kollarına aldı. Şö-
minenin üzerindeki alçı heykel hareket etmeye baş-
ladı. Büyüdü, büyüdü. Çatalını bana doğru kaldırdı,
karnımı deşeceğinden korktum. Neyse ki, Nine gel-
di. Kapıya baltayla kuvvetli darbeler indirdi. Öteki-
lerden daha büyük bir yarıktan gürleyen sesi duyul-
du: "Oraya dokunduysan, öldürürüm seni!"

Duvol Dede bütünüyle gitti ama ceketi iyi kesilmişti. Doktor geldi, beni inceledi. Kapının eşiğinde, Nine'ye yara izi kalmayacağını, bu yaşta, etin çabuk kapanacağını söylüyordu.

Masaya üç yerine iki kase konmuştu. Nine ve ben ormana kestane toplamaya gitmiştik. Önceki gibi devam ettik. Sadece gece, yorganın arasına ısıtılmış kiremiti yerleştirirken, onu yanımda istemiyordum. Yalnızca şunda sabırsızlanıyordum: gitsin ve ışığı kapatsın... Sonunda, yatağımın başucunda asılı duran ve haçın üzerinde bulunan, büyük aşk yaşadığımla birlikte —henüz okuma yazma bilmediğim için ona Henri diyorum— karanlıkta, evi terk ederek şimdiden yarı yarıya evim olmuş olan avludaki meşe ağacına çıkıyorum.

Geceler boyu çalışarak Henri'yle meşe ağacını zaptedilemez bir kale yaptık. Gövdesinde açılmış kapıyı önce kuşlar görsün diye açık bırakmayı düşündüm, sonra kabuklarla kapattım. Nine'nin dediği gibi hüznün kuşları vardır. Onlardan bir tanesi yuvasını buraya yapmaya gelmez mi acaba? Sabahlar geri gelse. Geceler, yıllar gibi uzayıp giderken Henri'yle evliler gibi, kimse bize dokunmadan yaşasak. Ben oradan kapı dışarı edilmeksizin ağaç

gökyüzüne ulaşsa. Oradan hemen cennete girsem... Tabii bu kötü zamanları dikkate almadan hesap yapmak oluyor.

Nine kan tükürüyor. Çokbilmişler ayrılmamız gerektiğini, Pireneler'deki Arbonne'da havanın ciğerlerime iyi geleceğini söylüyorlar. Nine son gece, ateşin önünde, saçlarımı kesiyor. Lülelerimden birini bir zarfa koyup elime verirken: "Büyüdüğün zaman için." Meşenin dışında bir şeyi götürmek istemiyordum, ama bunu Nine'ye daha fazla acı vermeden nasıl söyledim? Bir de diğerleri vardı: Trende bir ağaç, asla kabul etmeyeceklerdir.

Gecenin sonunda, dağlar var. Onları ilk kez görüyorum. Resimler dışında mimozayı ilk kez görüyorum. Lazaret'deki karantinayı da ilk kez. Rahibeler buzlu su dolu kovaların içinde kıl fırçalarla popolarımızı yıkıyorlar. Bunun kan dolaşımını hızlandırdığını söylüyorlar. Yatağına çişini yapanları, ki bende onlardanım, başlarının üzerinde asılı duran çarşafı kuruyuncaya dek avluda dolaştırıyorlar.

Çarşafımın altında, kendi kendime bir öykü uy-

durdum. Babam Cezayir'de yaşıyormuş ve orada bir seramik fabrikası varmış. Bir gün, diğer bütün babalar gibi annemin kollarına geri dönecekmiş. Elleri arasında bir kutu inci olacak ve bana küçük prensesim diyecek. Eğer ben altı yaşındayken gelebilirse...

Hayal perdesi olan çarşafımda, bir baba yüzü tasarlıyorum, çünkü onu tanımıyorum. Babamı bir kez görmüşüm. O gün, ben annemin arkadaşı olan bir devin omuzları üzerindeydim, o da parmaklıklar arkasında.

Lazaret'den çıkışımda, kız kardeşimi kilisede gördüm. Ama banklar, dua edenler ve mavi üniformalar aramıza girdi. Ne mutlu ki, aynı sıradaydık. Herkes kafasını indirdiğinde biz kaldırıyorduk, herkes kaldırdığında biz indiriyorduk. Ayinden sonra, bir banka oturduk, ablam annemin mektuplarını okudu.

Bir gün, iyileştiğini, gideceğini söyledi. Hastalığının ne olduğunu bile bilmiyordum. Kapının önünde son kez çabucak görüştük. "Sen dağlara bakarak dosdoğru yürü. Ben, yola bakarak yürüyeceğim. Kim arkasına dönerse, bu ona mutsuzluk geti-

recek" dedi. Sırt sırta verdik ve yürümeye başladık. Kimin ilk önce döndüğünü, kaç kez birbirimize göstermeden geriye döndüğümüzü bilmiyorum, ama bir an gelip de ikimizin aynı anda döndüğümüzü hatırlıyorum.

Annem ablama mektup yazıyor, o da bana okuyordu. Artık yazmıyor. Bari babam Cezayir'den geri dönse. Ama önce zengin olması gerek. Ve bu, epey zaman alır.

Zaman sessizce geçiyordu. Sonunda bir gün gidenler listesinde adım çıktı. Arbonne'u iki rahibe refakatçıyla terk ediyorum. Başlıkları o kadar genişti ki sanki başlarının üzerinde kanatlarını açmış kuşlar taşıyorlardı. Senden gizlemiyorum Kutsal Bakire, buradan çıktığıma seviniyorum, çünkü yeryüzünde gökyüzünü temsil edenlerin bazen ne kadar acımasız olduklarını bir bilersen.

Garda, sadece annemi gördüm, bu da babamın dönmediğinin işaretiydi, yoksa eminim beni karşılamaya gelirdi. Annem defalarca yalan yanıt verdiğinden, babamın nerede olduğunu sormaya cesaret edemedim. Onu seramik fabrikasında düşlemeye devam etmeyi yeğliyorum.

Evimiz, ninemin evi gibi kokuyor. Sıfırı tüket-

miş durumda bırakmış olduğu kova, köydeki gibi taht kurmuş. Nine sahanlığa etmek için bile kalkamıyor. Annem bunun, ninemin sonu olduğunu söylüyor ve başı ellerinin arasında ağlıyor. Bu bana da acı veriyor! Onu avutmayı çok isterdim ama tam saçlarını okşamak için yaklaştığımda, pat! elime şaplak iniyor. Kendi kendime, ne kötülük ettiğimi soruyorum. Önceden, böyle rahatsız olmazdı. Ağabeyim annemin çekmecesinde bir kukla olduğu için bu kadar homurdandığını söylüyor. Ablam bu aptallıkları dinlememem gerektiğini, annemin karnının eskisinden büyükse bunun şişe mantarı yediği için olduğunu söylüyor. Anlattıklarından bir şey anlamıyorum.

Baş-ayak yatıyoruz. Başımın her yanında onların ayakları var. Yanaklarıma sürtünüyorlar. Gözlerim kapalı, annemin beni ninemde görmeye geldiği güzel pazar günlerini düşünüyorum. Onu, arabadan inip, bana doğru koşarken, kendimi de ona doğru koşarken görüyorum. Beni kollarına aldığı anda onu hissediyorum. Rimelli gözyaşlarının tadı hâlâ dudaklarımda.

Pamuk Prenses'in Ölümü

Ninem ölmek üzere. Önceden düşünöldüğü gibi ciğerlerinden değil karnından gidecek; karnını yen-geç kemiriyor. Annem koşuşturuyor, her kapıyı ça-lıyor. Ona iyi bir cenaze töreni yapabilmek için her yerde para arıyor. Bulamadığı için her zamankin-den daha çok ağladığını gördüğüm bir günde, ne-den babamdan para göndermesini istemediğini sor-dum. Yüzünü ellerinin arasından çekti ve yüzünü tanıyamadım. Sesini de: "Şu anda, babana para gönderen benim! Hapisanede tümüyle benim elime bakıyor."

Seramik fabrikası yerle bir olmuştu. Bay Chi bir süpürge ve faraşla içeri girdi. Kızgın bir halde, par-çaları topladı. Bir parçayı yastığımın altına gizleye-cek zamanım oldu.

Ninem öldü. Onu öpebildim. Ağzı o kova gibi kokuyordu. Bir gün ölürsem, güzel kokmak iste-rim.

Ninemnin yerine, annem bize küçük bir erkek kardeş getirdi. Onunla çok gururlanıyor, dört kilo geliyor, benim ilk bebeğim. Ona tapıyorum. Gece

ağlasa da tapıyorum. Ablam ve ben sırayla ona biberon vermek için kalkıyoruz. Sütten bir iki damla bileğimize döküyoruz. Çok sıcak olmamalı, yoksa bebeği yakar. Bebek obur. Emmesine hızlı emiyor da, hemen kusuyor. Hiçbir şeyi içinde tutamıyor. Annem onu dispansere götürdü. Midesinde bir şey var. Gerektiği zaman kapanmayan bir kapak hikayesi. Üç haftaya kadar karnını açmaları gerekiyor. Onunla hastaneye gitmek istiyorum, ama son çekilen röntgen filmlerim iyi değil. Prevantoryuma geri dönmem gerekecek.

Beaujeu'de dağlar yok, mimozalar da. Arbonne'u hatırlatan sadece rahibelerin kuğu gibi başlıkları. Sabahları, demir kupalarla balıkyağı içiyoruz. Pazar günleri tepeye tırmanıyoruz. Ayaklarımız kanlar içinde indiğimizde barakalara kapatılıyoruz. İki dakika geçmeden ışıkları söndürüyorlar. Bizi rahatlatan tahtaların arasından sızan rüzgâr değil. Hepimiz bir köşede toplanıp yumak oluşturuyoruz. Ağlayanlar, gülenler, annelerini isteyenler var. Bağırانlar, bağırsakları midelerine yapışmış halde yalnızca oturup anlatıldığı gibi şeytanın gelip onla-

rı almasını bekleyenler var. Özür dilerim Tanrım, ama bazı kereler beni de almasını istedim, çünkü cehennemde mektup beklenmiyor artık, bu kesin.

Zaman geçip gitti, bebeğim bir yaşına geldi. Cebimde onun bir fotoğrafı var. Yara izi görülüyor. Annem oturduğumuz evi değiştirdiklerini ve çok mutlu olduğunu yazıyor. Birlikte tahtakurularını da götürmemek için ağabeyim ve ablamla eşyaları ilâçlamışlar. Bu doğru olsa keşke. Belki uyduruyordur ama ağabeyim tahta kurularının diğerlerine göre daha şekerli olan kanları yeğlediklerini söylüyor. Benimki de alabildiğine öyle olmalıydı, ne kadar da ısırılmışım! Üstelik kaşındığın zaman, mikrop kapıyordu. O zaman, mobilyalar gibi bize de dezenfektan sürüyorlardı. Nasıl yandığını hâlâ duyumsuyorum. Kim daha çok öldürecek diye yarıştık. Duvarlar küçük kırmızı lekelerle doluydu. Oradan ayrıldığımız iyi olmuş. Bebek için de iyi; bebeklerin derisi çok nazik olur.

Annem mektubunu, eve döndüğümde beni bir sürprizin beklediğini söyleyerek bitirmiş.

Babam....

Babamı yeniden görmek beni nasıl etkiledi bilmiyorum, ama düşündüğüm gibi değildi. Kendime itiraf edemesem de, bir şenlik bekliyordum. Şenlikle, babamın beni uzun süre kollarında tutmasını kastediyordum. Beni omuzlarına alıp, herkese yeniden birbirimize kavuştuğumuzu, bir babayla kızını ne hapisanenin ne de prevantoryumun sonsuza dek ayırabileceğini göstermek için tüm kentte dolaştırmalıydı.

Ama şenlik olmadı. Ya da ben anımsamıyorum. O günden anımsadığım bir şey varsa, o da babamın dizlerindeki kız kardeşimdir. Babam onu Duçka, o da babamı Papuçka diye çağırıyordu. Kardeşimi dizine oturtmuş, atçılık oynuyordu, tırıs giderken o

da aşğıdan kaçırıyordu... pırt, pırt, pırt! Arkaya sallandırıyor; kardeşimin saçları yere değiyordu.

Ben, bu oyun için kardeşimi çok büyük buluyordum. Annemin dediğine göre çoktan ondan olmuş, Gédéniass Broniass. Babam ilk kez beni odacığa kapattı.

Bir gün evlenir de çocuklarım olursa, babalar nedenini söylemeksizin onları cezalandırırsa, öfkeden kıpkırmızı kesileceğim. Annemse hiç sesini çıkarmadı. Onun beni kulağımdan çekerek götürmesine izin verdi. Kulağım alev alev yanıyor.

Kıpırdaşan aletlerin arasında kendi kendime masanın altına kurt yapıştırmaktan başka ne suçum olduğunu soruyorum. Eğer babam kocaman burnunun içindekileri boşaltmak için mendilimi aldıysa bu benim suçum değil ki. Bir sümkürmede mendili doldurdu. Kurdum için bile yer kalmadı. Bunu ona söylemek işe yaramıyor, çünkü konuşulduğunda dinlemiyor. "Uykuya" diyor o anda, başımla beraber ışık da iniyor. Tabağımanın dibinde tanımadığım birinin görüntüsü var. Döndüğümünden beri çok büyüdüm. Evde, prevantoryumdakinden fazla çorba içildiği doğru. Çoğunlukla mercimek çorbası. İçin-

deki demirden olsa gerek. Ve demir ne kadar yararlı. Artık neye yararlı olduğunu bilmiyorum, belki kalbedir? Her ne olursa olsun, küçük taşlar dişler için iyi değil. Ama ağzımızdan geri çıkarmak yasak. Hepsi yutulur ve tabak sıyrılır!

Et, pazar günleri içindir. O, her gün yeme hakkına sahip çünkü çok çalışıyor. Biz akciğerimizi yerken, onun bifteğini iştahla mideye indirdiğini görüyoruz. Akciğeri sadece kediler etten sayıyorlar. Kasap bunu çok iyi biliyor olmalı ki, gazete kâğıdına sarıyor. Aynı şey at beyni için de geçerli. Annem, sakatatın vitamin dolu olduğunu söylüyor. Benim içim bulanıyor. Ama taburede dik oturup, konuşmadan yemek gerekli. Yoksa, parmaklara bir çatal darbesi iner.

Birden, beklenmedik bir anda, babam dilini değiştiriyor. *Schnell! Heraus! Verboten!* diyor.

Erkek kardeşimi Schmoldebock diye çağırıyor. Bütün yüzü su içinde. Saçlarından çenesine süzülüyor. Bebeğe bakıyor. Yanlarında kimse yokmuş gibi. "Bu mavi gözleri kimden aldın, küçük oğlan?" diyor. Bebek tabağının kenarına vuruyor. Sonra sessizlik oluyor. Annemin yeşil gözleri dışında her-

kesin gözü kahverengi. Yeşil gözler, engerek gözleri. Kahverengi gözler, domuz gözleri. Mavi gözler, aşık gözleri. Bebeği sandalyesinden alıyorum, Duçka ve Schmoldebock masayı topluyorlar. Babam piposunu içiyor. Annem mutfak penceresinin koluna sıkıştırılmış aynada makyaj yapıyor. Babam bana bakıyor. Gece oluyor.

Bir sabah, Bay Chi erkenden içeri girdi. Mantosunu babamın mavi ceketiyle, silindir şapkasını onun kasketiyle, küfesini çantasıyla değiştirmişti. Walt Disney'in harika dünyasında bebek baş parmağını emerek uyuyordu. Ben, ağabeyimin bisikletinin arkasında işe giden ablamın sıcaklığında yataкта uyuyordum. Annem normal yatağında uyuyordu. Yavaşça, kimseyi uyandırmadan Bay Chi yatağı açtı. Orta parmağını ağzına götürdü. Tükürükle tamamen ıslanmış olarak çıkardı. Bacaklarımın arasında gelip gitmeye başladı... Alt tarafım ısınıyordu. Karnımdan başıma doğru yükselen ısı bir güneş gibi patladı. Gözlerimi açtığımda her yer bembeyazdı. Kaçmak istedim, ama kasketinin altındaki gölgede babam beni geri çekti. Tuttu. Kelimeleri de kulağımın üstündeki parmakları gibi yok-

luyordu: "Üzülme canım, bu akşam yeniden yaparız."

Oturduğumuz caddenin sonunda bir köprü var, altından trenler geçiyor. Uzaklara giden trenler, nimenin evine giden trenler. Ninemin evine dönmek istiyordum. Henri'yle beraber yeniden ağaca çıkmak istiyordum.

Son seramik parçasını bir hızlı trenin üstüne attım...

Çuf, Çuf... Ne zaman bir tren geçse, babam bu sesi çıkarıyor. Bebek onu taklit ediyor. Babam el arabasına biniyor. Bu geçen, lokomotifir. Bebek ellerini çırpıyor.

Her şeyi bilenler onun demiryolu işçisinin oğlu olduğunu söylüyor. Ve ben de Almanın kızı, çünkü savaş sırasında burada garip şeyler olmuş. Babamın yerine bir Almanın kızı olmak isterdim. Çünkü, benim gerçek babam olmasaydı yaptıkları bu kadar ağır olmayacaktı.

Belki küçüğüm, ama bu benim büyüklerden daha çok şey bilmeme engel değil. Örneğin, insanları hapisaneye koyup, sonra doğrudan doğruya evleri-

ne göndermenin bir çözüm olmadığını biliyorum. Hapisaneye ev arasında oynayabilecekleri, elden kaçırdıkları her şeyi unutabilecekleri bir dinlenme avlusu olmalı.

Köprü okul yolunda değil, ama hep oradan geçiyorum. Ve her gün okula geç gittiğimden cezaya kalıyorum. Bu her zaman bana evin dışında biraz zaman kazandırıyor. Eve gitmekten o kadar korkuyorum ki. Etüde kalmayı denedim, ama olmadı; saat dört buçukta bebeğe bakmak için dönmem gerekiyor. Annem her zaman çıkmak için hazır oluyor. Bazı zamanlar, onunla merdivenlerde karşılaşırız. Akşam yemeğinde geliyor, sonra yine çıkıyor. Babam onun poposunda ateş olduğunu ve onu bir herifle basarsa dananın kuyruğunun kopacağını söylüyor.

Bebeği dolaştırma iznim yok, ama bunu daha sık yapmaya başladım; tabi iyi bir dayağı göze alarak. Trenleri seyretmeye gidiyoruz. Bebek ellerini çırparak çuf çuf yapıyor. Hava kötü olsa da olabildiğince uzun süre kalmaya çalışıyorum. Geri döndüğümüzde, babam orada oluyor.

"Kardeşini sandalyesine oturt ve annene yine

sürtmeye gittiğini söylememem için, derslerini tekrar etmek üzere yanıma gel." diyor.

Pazar günü ayakkabılarımı, dizlerime kadar uzanan beyaz elbisemi giyiyorum. Bana öğrettiği gibi, yakalığımı takıyorum ve sonra okul çantamı öylesine karıştırıyorum. Hangi kitap olduğu önemli değil. Ben hazırlanırken kapattığı odasının kapısını çalıyorum. Üç kere vurup sonra açıyorum. Aynalı dolabın önündeki yatakta yatıyor, böylelikle onu iki tane görüyorum. Her şeyi çift görüyorum.

Bay Chi aynalı dolabın önünde giysilerini çıkarttı; daha sonra olanları anlatmak en azından yüz yıl yasak.

Walt Disney'in harika dünyasında yeni bir çocuk doğdu. Bana bir krallık verecek bile olsalar annemin hastanede geçirdiği süreyi, yeniden yaşamak istemem.

Bebekle ilgilenmek için okuldan çok geri kaldım. Sonuç, benimle diğerleri arasında iki sıra boş. Ben öğretmen olsaydım, sınıfın sonuncusunu, en ön sıraya oturturdum. Gerçek olmasa bile, arkadaşları için vazgeçilmez olduğunu hissetsin diye. En son sıra, arka, boşluktur. Orada parmağını mürek-

kep hokkasına batırıp, masmavi çıkarttıktan sonra, gözlerimin önünde döndürmekten ve baş dönmesiyle baş başa kalma dışında yapacak bir şey yoktur.

Dönen bir başım var. Topaç başlıyım ben. Ben bir topaçım. Bunu öğretmen söyledi. Beni başımda eşek kulaklı şapkayla sınıfın köşesine gönderdi, sözde arkadaşlarım şarkı söylüyorlar: "Hey, şeytanın kelebek boynuzları, babamın bir eşiği vardı, adı da..." Kutsal Bakire, ağzımı kapat, kötü bir söz söyleyeceğimi hissediyorum.

Dersten sonra, eczacının kızı ve diğer kibirliler, Mauvière'e gidip, şeker ve Mistral piyango bileti alıyorlar. Hepsi içeri girdiğinde ve Mauvière Ana nereye bakacağını şaşırdığı zaman, önlüğümün cebine karamelli ve meyanköklü şekerler dolduruyorum. Geçen gün, küçük bir sürpriz paketi aşırılmayı başardım. İçinde, güzel bir bilye vardı. Onu Bebeğe verdim. Bu bana bir tokada mal oldu, çünkü Bebek eline ne geçerse ağzına götürüyor. Annem bağırdı: "Eğer boğulsaydı, ben de seni öldürürdüm!"

Şimdi artık bakkalda da çalışıyorum. Çalabildiğim her yerde çalışıyorum. Beni yakalarlarsa, ıslahevine

gönderileceğim. Ablam söyledi. Portatif yatağın baş ucundaki gizli yerimi buldu. Bana sormadan, kendi işine yarayabilecek her şeyi aldı: Üç adet Ba-iser marka ruj, bir şişe tırnak cilâsı, bir saç maşası, sonra şey olunduğu zaman, aşağıya koymak için tamponlar. Ardından, bir daha yapmayacağıma Be-bek ve Nonochecat üzerine yemin ettirdi. Sol ayağımı yerden kaldırarak yemin ettim. Islahevi evden daha kötü olamaz.

— Sürekli gözlerinde yaş ve şiş gözlerle dolaşıyor. Beni tanımasalar ne sanacaklar! Bir üvey anne! Kovulmadan önce, tabağını al ve kenefte ye yemeğini!

— Bugün onun yaşgünü...

— Ağzını yamultmamak için bir neden daha! Ve sen de mutlu değilsen, ona katılabilirsin! Belki de hanımefendi çorap yerine süslü ayakkabı hayâlleri kurmuştu, öyle mi? İstemişken topuklu da isteyebilirdin! Hadi, yürüyün!

— Ağlama, benim küçük askerim, dedi babam herkes gittikten sonra. Bu yaptığın kötü bir şey.

Hadi, gamzelerini buruşturmayı bırak da babana bir gülümse.

Benim gamzelerim yoktur. Ama onun çenesinde bir tane var. Eğer gamze denilirse, daha çok bir delik. Onu hapishanede matkapla, oradakilere bilemediği dişi çekmek için yapmışlar. Ama olmamış tam olması için onun gırtlakını kesmek gerekirdi.

Annemin aile kutlamalarını berbat etmekte benzeri yoktu, oysa bugün kutladığımız oydu. Bugün Azize Agathe'nın isim günü. Annem formunda, taşı gediğine koyuyor! Kodes ve gamze hikâyelerini bininci kez anlatan babama, bunu kesmeye yarayan bıçak elinde, bağırmağa başlıyor: "Önümüzdeki günlerde dikkatli ol da, gırtlakını kesen ben olmayayım aşğılık herif. Ve daha da iyisi, eğer bunu yapsaydım, beraat ederdim. Beraat, duyduñ mu? Gödelek!"

Babam neden olduğunu sormadı. Kalktı. Kuyruğunu bacakları arasına kıştırarak gitti. Kapı çarptı. Annem oturdu. Etini eliyle yedi. Bir diş sarmısağı yuttu. Ağzını ve ellerini onun için okulda işlediğim küçük mendile sildi. Bardağını boşalttı. Bizi baştan aşğı süzdü. Musluk su damlatıyordu. Başını çevir-

di, önce evyeye sonra bana baktı. Kalktım. Babamın, bulaşık bezi görevini gören eski bir slibiyle musluğu sıktım. Yerime oturduğumda, ayağa kalktı, geçirdi. "Sarmısak ağır geldi" dedi.

Yan gözle kırmızılı diş macunuyla dişlerini fırçalamasına baktık. Kıp kırmızı tükürdü. Bacağını kaldırdı. İpek kombinezonu dalgalandı. Dişlerini gıcırdatarak söylendi: "Vay, vay, vay! İşte bir tane daha! Bu beddua senin için, benim enayim! Sohbet odasında geçen bütün pazar günleri için! Çocuklarla beraber geçim sıkıntısı çektiğim bütün yalnız yıllar için! Karnımı şişirdiğin her kez için. Düşükleri saymazsak ondört tane olacaktı. Onbeşinci kazayla. Sonra, işte, sonuncusu da son nefesini verene dek seni isteyen annemden..."

Gücü tükenince, güzelleşti... Sonra hayatını yaşamaya gitti. Hepimiz y...k gibi kalakalmıştık. İştahımız kaçmıştı. Annemin tabağında, adının baş harflerini işlediğim küçük mendil buruşuk bir halde duruyordu: A.C. Elim üzerine kapandı.

Dolabın içi karanlıktı. Yazın, orası hep kışınkinden daha karanlık oluyor. Önceleri, bunun tersi

olacağını düşünüyordum. Ama hayır, yazın pazar günleri dolap daha karanlık oluyordu. Gédéniass Broniass bugün cehennemî bir gürültü yapıyor. Annemle babamın söylediklerini duymayayım diye âletleri karıştırıyor. Ama öylesine bağırıyorlar ki. Özellikle annem.

— Artık çocukların önünde bile kendini tutamıyorsun, buradasın, salyaların akıyor!

— Evet, salyalarım akıyor, ama bir köpek gibi değil, artık karısına dokunmaya hakkı olmayan bir erkek gibi.

— Kadınlar, yok değildi ve sürümeye gitmek için benim iznimi beklemedin. O kızıyla Cezayir'e kaçtığında ben yirmi yaşında bile değildim, bunu unuttun mu? Yalnız gitsen yine iyi! Ama benden Lucienne'imi de kaçırdın. Onbir aylık bir bebek. Çamaşırhaneden döndüğümde, beşiği boş bulunca delireceğimi zannettim. Üç ay haber alamadım. Üç ay, kanlı yaşlar döktüm! Onu koynumdan alıp gittin. Neden sütten kestiğim oğlunu yanına almadın? Cevap vermiyorsun? Ben, senin yerine cevap vereyim: Çünkü sen kafadan sakatsın. Sainte-Anne'daki doktorun bana söyledi: "Bayan, kocanızın derdi her şeyden önce küçük kızlar."

Bir pençe darbesiyle, Gédéniass Broniass en üst raftaki çivi ve vida kutusunu devirdi. Böylelikle, sonunu duyamadım. Annemi yeniden duyduğumda, Lion Körfezi'ndeydi. Fırtına yüzünden, denizciler annemi yatağına bağlamışlardı. Babam dedi ki:

— Lütfen, bu yolculuk konusunda bana iyi davran.

— Sana iyi davranmak mı? Sen bana iyi davran-dın mı? Kâbusla dolu bir yolculuk, üstelik de Ceza-yir'de ne bulmak için? Herkesin ortasında beyefen-di-yi aftosuyla! Yüz surat olmadığından, beyefendi onu bana bir arkadaş diye tanıştırdı. Kızıl bir arka-daş! Beni güzel bulmuyor muydun?

— Yirmi yaşında öyleydin, bugün de olurdun, eğer kötülük yüzünü değiştirmeseydi. Hayır, ama bir kendine bak, bütün çizgilerin sertleşmiş.

— Ya kızılın, yavrunun, sertleşmiş nesi vardı? Ama ben oraya senin dalganı taşlamaya gelmemiş-tim. Kızımı görmek için o yolculuğu yapmıştım ve sen beni onun yanına bile götürmemiştin. Bana ba-kıcıya kadar eşlik etmeye bile zamanın yoktu. Ne karşılaşma! Bakıcıda beni bekleyen de fena değildi. Kapalı kapının ardında ağlayan çocuğumdan başka kimse yoktu evde.

Pamuk Prenses'in Ölümlü

— Sana daha önce de söylemişim, bilseydin...

— Neyi bilseydin? Binadaki herkes onun, çocukları yalnız bırakıp saatler boyunca ütü yapmak için gittiğini biliyordu. İnsanların bilmediği, daha küçük olanları bağladığıydı. Kızımı da sandalyesine bağlanmış bulmuştum. Küçük yüzünü sinekler kaplamış durumda. Gözleri bile görünmüyordu. Onu oradan aldığım, kollarımda tuttuğum küçük bir iskeletti. Üç ay öncesinde benden aldığın tombul bir bebektir. Gödelek!

— O kelimeyi kullanma, Agathe.

— Ama, öylesin ve onun taptığı bir sapık. Ayaklarını yıkıyor, masaj yapıyor ve daha ne yapıyor?

Babam benden istediği şeyi ablama da teklif ediyorsa, bununla övünmeyeceği kesindir. Yine de, öykünün sonunu bilmek isterdim. Yalnız, işte Gédéniass Broniass bir matkap alıp, onunla tavana bir delik açmaya başladı. Bu, bir şamata oldu! Ama değdi de, çünkü delikten şimdi güneş ışığı süzülüyordu.

Çadırın içinden çıktığımda, buranın gelincikler ve peygamberçiçekleri dolu bir buğday tarlasına açılmasını isterdim. İnsanın kurduğu mutluluk ha-

yalleri vardır. Bu da onlardan biri. Bir diğeriye annemin yazısıyla bir mektup. Bu basit.

Şu anda çadırın altına elinin, yalnızca elinin uzanmasını o kadar isterdim ki. Kendimi yeniden bulmam için elini yüzüme koymasını. Görüşmemek çok tuhaf, sonunda neye benzendiği düşünmeye başlanıyor. Hâlâ bir şeye benzeniyorsa. Zaman geçtikçe, sonunda, insan kendi kendine, kafamızdan bütün geçenlerin doğru olup olmadığını soruyor. Yan yana gitmeyen o kadar çok şey var ki. Örneğin annemi alayım, ablamı sandalyeye bağlı görmeye dayanamazdı, bunu arkadaşı Gigi'ye söylerken duydum, çünkü, bakıcılarından biri onu da sandalyeye bağlamış, üstelik onu orda tutmak için, kadının bir de köpeği varmış, annem ayak parmağını oynatır oynatmaz köpek onun baldırlarını ısırmış.

Böyle bir olayı yaşamış olan annem, beni nasıl yatağa bağlar? Doğrusu bu çok şaşırtıcı... İşler hayatta böyle yürüyorsa, oksijen çadırından hiç çıkmamalıyım. Buğday tarlası için geçmiş ola. Geçmiş ola.

Pamuk Prenses'in Ölümlü

Kuzenlerimin geldiği perşembe günleri için de geçmiş ola. Artık gelmeyecekler. Pipolu Tonton, babamı böyle çağırırlar, ikinci kahvaltısı saatinde işten eve döndüğünde onları korkutmuş. O gün kasketinin siperliği kalkık, bakışları bir garip. "Buraya gel küçük, sana derslerini tekrar ettireceğim" dediğinde sesi bir garipmiş.

Odasının kapısını kilitlemiş... Ne gürültü olmuştur.

Kuzenler mutfakta... Ağlama. Babamdan sonra tekrar et: bir el kutuda bir parmak delikte. Daha hızlı, daha hızlı, daha hızlı, daha hızlı...

Walt Disney'in harika dünyasında,ilmek tığdan, tren raydan çıktı, her şey son hızla geçiyor.

Beyaz farem Fifine'in kulaklarına asılıyorum. Sessizlik geri geldiğinde, onu yerine, portatif yatağın başucuna koyuyorum. Evi, üzeri tel kafesle kaplı bir ayakkabı kutusudur. Kafes fazla korumuyor. Ona bir korugan, bir kale inşa etmek gerekiyor. Fifine annemin parmaklarının ucunda debele-nip duruyor... Kuyruğunun kopacağından korkuyorum. Odadan, tuvalete kadar çok mesafe

yok, ama yine de bana öyle geldi ki arada fersahlar var... Fifine'nin kuyruğu oraya kadar dayanmayacak. Deliğe bir iki parçası eksik olarak girecek. Fifine'nin bedeni pluf, yaptı! Ayakları beyaz taşa iyice hızlandı. Annem sifonu çekti. Bir kez, iki kez, üç kez. Küçük kırmızı gözler bir girdabın içinde, kayboldu.

Minik bir kedi yavrusu getirdim. Gidişi gelişinden daha hızlı oldu. Annem beni teselli etmek için, pencereleri kaparken kedilerin her zaman ayaklarının üzerine düştüğünü söyledi. Benimkinin patileri güçlü olmasa gerek ki, ertesi gün okula giderken... Kermeste kazandığım tavşan da fazla dayanmadı. Annem tavşana bayıldı, özellikle de kafasına. Her şeyi, dilini, beynini, yanaklarını, damağını, gözlerini bile yiyip, yuttu. Ağzını şapırdattı! Kırmızı balığımıza çamaşır suyu döküldü: kaza. Bir salyangoz aldım, Leo. Bıçakla delikler açtığım çinko bisküvi kutusunda yaşıyor.

Leo'yu benden alamayacaklar.

Bebek ve Nonochecat Loiret'de bakıcıya verildi. Bu en kötüsü değil, çünkü artık onların gözlerine dayanamıyorum. Her şeyi görüyorlar. Diğerleri

bir şey görmemeye devam ediyor. Oysa evimiz çok büyük değil. Babamla ağabeyimin parçalar halinde fabrikadan taşıdığı dolabın içinde eski kumaş parçalarıyla bir ev kurdum. Büyük renksiz bir asansör kabinine benziyor. Kapıları, perdeler.

Babam onları çıkardı.

Hiçbir zaman anlaşılamayan annemle babamın, konu bana ceza vermek olduğu zaman nasıl anlaşıtlıklarına şaşırıyorum. Bir süreden beri, pazar günlerinden sık sık yoksun kalıyorum. Annem pencerenin tahta kanatlarını kapatıyor, sonra beni normal yatağın ayak ucuna bağlıyor. Ve anahtar kilidin içinde yeniden dönünceye dek orada yalnız kalıyorum. Aynalı dolapta kendimi seyrederek oturuyorum.

Bazen gezintiden gelen ablam, bazen ağabeyim ve bazen de o beni çözüyor. Annemse beni unutuyor. Hatta bağladığını bile hatırlamıyor. Her şeyi günü gününe siliyor. Hayat büyük bir karatahta. Akşam herkes çıktığında, mutfak masasının üzerinde büzülüp uyuyorum ve bekliyorum. O her zaman annemden önce dönüyor. Mutfak duvarlarını artık çok iyi biliyorum. Köşeleri bile.

Geçen gün, sağlık kontrolünde, çürüklerimin nerden olduğunu sordular. Merdivenden düştüğümü söyledim. Nedeninin annem olduğunu düşünmelerini, onu haksız yere suçlamalarını istemedim. Dün, arabadan inip, ninemin evinin yolunda bana doğru koşup sıkı sıkı sarılanla, bugün kafamı duvarlara vuran, aynı kişi değil.

Akşam, mutfak masasına oturmuş, annemin bir ayakkabı kutusuna yerleştirdiği fotoğraflara bakıyordum. Beraber olduğumuz tek bir tane bulabildim. Büyükanneimin avlusunda, kuşkusuz beni görmeye geldiği pazarlardan biridir. Güneş açmış. Yan yana ayakta duruyoruz. Onun bacağıнын boyunu azıcık geçmişim. Bir eli sırtımda, diğeri omuzuma kaymış. Ayaklarımızı kesmişler. Böylece, bu fotoğraftan çıkmak istesek de, çıkamayacağız.

Sonra evlilik fotoğrafını görüyorum. Annem babamın kolunda. Açık renkli sade bir tayyör giymiş. Evlenmek istemiyormuş, bu açıkça fark ediliyor. Her gün sofrada, ona çıkışıyor: "Eğer hamile olsaydım, seninle asla evlenmezdim, duydun mu!"

Babam bağılıyor: "Bağırmalarından ne kadar bıktığımı bir bilseydin."

Annem: "Ya ben, senin çenenden ne kadar bıktığımı bilseydin," diyor.

Ve sonra, orada başka şeylere dalıp öylece kalıyorlar. Başka yerlere bakarak bir gün birbirlerini görmeyeceklerini düşünüyorum. Zaten annem ona sık sık söylüyor: "Seni görmek istemiyorum!" diye. O anda, babam tabağını itiyor, başını ellerinin arasına alıyor ve muşambanın üzerinde damlaların şarkısı başlıyor. Ağlayan gözleri değil, tüm yüzü. Saçlarıyla bile ağlıyor. Her yerde böyle zırlamaya devam ederse, hepimizi bir yana savuracak bir su baskınına neden olacak diye düşünüyorum. Akıntıda ayağı yere değmeyenler olursa geçmiş ola! Acıyla ölmektense boğularak ölmek yeğdir. Daha hızlı olur.

— Göğüslerini öne çıkarma!

— Çıkarmıyorum, onlar büyüyorlar.

— Cevap veriyor! Şimdi bir tane yiyecek.

Yanan yanağım, üzerinde annemin beş parmağı. Ve işaret parmağı kalkmış, bana doğrulmuş gibi: Küçük ahlâksız!

Annem beni normal yatakta kendi yerinde yaka-

lasa, kötü olacak. Gözü döner, eminim. Kan beynine çıkar. Kutsal Bakire'ye boşuna yalvarıyorum, gelmeyeceğini biliyorum. Çünkü ne kadar çok düşünürsem, onun da diğerleri gibi olduğu kanısında o kadar çok oluyorum. Görmek istemediğini görmediği kanısında oluyorum. O gün biri olursa, bunlar gerçeğin korkutamadığı tek kişiler: Şeytan ve Gédéniass Broniass olur, Çocukları ve Walt Disney'in harika dünyasının diğer yüzünü bilen tek kişiler!

Bay Chi geri geliyor, bir kamışın yenilip yutulmayacak bir şey olmadığını söylüyor. Sonra vücudumun üzerinde uyuyor.

Ve orada çark, kutlama günündeki gibi dönüyor. Ağzım şambaba ve şeker kamışı dolu.

Her şey yolunda yavaş yavaş gittiğine, savaş ve bütün felaketler uzakta olduğuna göre, anladım ki kendim bir tane yapmadıkça, annemi öldürecek güçlü bir zehiri hiçbir zaman bulamayacağım, babamın bir bakışıyla teslim olmalıyım, şimdi kendimi sık sık mahkeme önünde görüyorum.

Salon dolu, zil çaldı. Zabıt katibi, kedi kılığında bir adam, ciddi bir sesle bildiriyor: "Baylar yargıç." Herkes kilisedeki gibi ayağa kalkıp, oturuyor. Mahkeme heyeti yerini alıyor. İçeride, Duvol dedeyi görüyorum. Elinde çatalıyla alçıdan heykel. Doktor, Arbonne'daki başrahibe, Beaujeu'den birkaç rahibe. Huysuz Bayan Marie-Louise, Bayan Bec ve Granjean, aralarında şu andaki öğretmenim Venet'in de bulunduğu acımasız öğretmenlerim. Ona, Zehir diyorum, bu ad ona çok yakışıyor. Pazar günü satamadığı pastaları pazartesi bana vermek için vitrinin camını tıklatan fırıncı kadın. Bayan Galin. Çok nazikçe, ama ekşi bir tadı var. Özellikle paribrestlerin.* Ve veresiye alış veriş yaptığımız, sokağın bütün esnafı orada.

Saint-Jean'daki müdüre bir su damlası kadar benzeyen yargıç, ağlamaklı bir sesle "Pamuk Prenses" davası diye açıkladı. Bir el omuzuma dokunuyor, Bay Chi'yi avukatım olarak görmek beni şaşırtıyor. Gök mavisi giysisi üzerine siyah cüppe giymişti. Uzun beyaz sakalı yakalık yerine geçmişti. Omuzumu sıkarken, mırıldandı: "Üzülmeyin

* Pari-brest: Prolinle kaplı, içi bademli bir tür pasta (ç.n.)

yavrucuğum, babanızın geçmişiyle ve annenizin sürdüğü hayatla sizi kolaylıkla beraat ettireceğim."

— Pamuk Prenses davası, diye yineledi yargıç. Belirtildiği gibi, bir kış sabahı öldürdüğünüz anne ve babanızdan doğmuşsunuz.

— Meşru savunma! diye bağırdı, Bay Chi.

— Ona daha sonra gelinecek, dedi yargıç. Bize olayların nasıl geliştiğini ve annenizle babanızdan önce hangisini vurduğunuzu anlatır mısınız?

— Ayağa kalk, diye fısıldadı Bay Chi.

Ayağa kalktım, söz aldım. Ama sesim yerine, ağzımdan söyleyeceklerimin yazılı olduğu bir şerit çıkıyordu. Salonda "büyücülük" sözcüğünün dalgalandığını duyuyordum. Birden şerit durdu, çıkmamaya başladı. Ardından, sesim ağzımdan öylesine hızlı çıktı ki, elbiseler, şapkalar dosyalar uçtu.

— Olay bittiğinde, ellerimi kanlarına batırdım, sonra normal yatağın karşısındaki aynalı dolaba bir resim çizdim. Hepsi bu.

Çıglıklar yükseldi. Yargıç kürsüye çekiçle vurmaya başladı. Kükredi: "Sessizlik! Sessizlik!" Salonu boşaltma tehdidi. Bay Chi mahkemeye yöneldi. Dikkatle, tüm dikkatle dinlenilmesini istedi.

Sonunda, nefesi tükenmiş olarak konuştu: "Tırmanması diğer ağaçlardan zor ağaçlar vardır, daha çok dal taşıdıklarından değil, çürümüş olduklarından. Benim müvekkilemin geldiği ağaç da onlardan biri. Kökünden tepesine kadar çürümüş."

Bunu da nereden çıkardığını düşündüm. Beni inmeye zorladıkları ağaç, dünyanın en güzeli ve güçlüsüydü. Nine'nin hastalığı olmasaydı, bütün hayatımı orada Henri'yle beraber geçirebilirdim. Eğer gerçeği söylemek gerekirse, söylerdim. Ama Bay Chi dedi ki: "Özellikle size söz verildiğinde konuşun."

Diğerlerinden daha kayıtsız bir hareketle, cüppesinin eteğini kaldırdı ve bütün salondan bir "ah!" sesi çıktı.

— Sessizlik! diye kükredi yargıç.

Vurdu, vurdu. Kürsüsü çatladı. Aynı Nine'nin kapısının baltayla parçalandığı gibi.

Yatağın içinde dönüp durmam ablamı sinirlendiriyor. Ben de dönmek istemiyorum, ama bütün geceler beni mahkemeye geri götürüyor. Olayı geliştirmeyi deniyorum. Olmuyor. Yargıcın kürsüsü parçalandığında, her şey karışıyor.

Cezadan korktuğum için değil. Onu önceden biliyorum. Devlete savcılık eden kara kuru adam benim kellemini isteyecek. Ama annemin beni üç kez götürdüğü, Sainte-Anne'daki* doktor Carolin başımı kurtaracak. Babamı yıllardır izliyordu ve anneye göre babama çok benzediğim için, bir evet ya da hayır karşısında neden gözümün döndüğünü ve kapalı bir yerde bulunduğumda neden iki gözüm iki çeşme ağlamaya başladığımı ancak o açıklayabilirdi. Ben o'yum, sapına kadar! Annem ikimizin arasında neler olup bittiğini bilmek istiyor!

Carolin'i ilk kez görmeye giderken büronun kapısında bana şöyle demişti: "Kurnaz rolü oynamaya çalışma. Doktor sadece kafada ne olduğuna bakacak, her ikinizin de."

Oraya tamamen şeffaf bir kafayla girmiştım. Böylelikle, konuşmama gerek kalmadı. Zaten Carolin benden çok annemle ilgileniyor gibiydi. O zamanlar, otuz bir yaşında olduğunu belirtmem gerekir. Kusursuz anaç tavuk kılığında! Pürüzsüz tüyleri ve titreyen ibiğiyle. Yine de Carolin'i aldatmayı başarabildiğini sanmıyorum. Hatta onu din-

* Sainte-Anne: Akıl ve Sinir Hastalıkları Hastanesi (ç.n.).

lerken, anlattığının ben olmadığını anlayıp anlamadığını düşünüyordum. Ağırbaşlı kişilere ilgi duymam onu kibar insanlar tarafına dahil etmemi sağlıyordu. Ama gerçekten ağırbaşlı mıydı, yoksa ağırbaşlılığı mı oynuyordu? Gözlerinin üzerindeki içine çok çabuk düşmeyi engellemek istercesine duran çalılıklar -çünkü dibi görünmüyordu- bana tetik durmamı söylüyordu. Her şeye karşın, Doktor Carolin'in şeytanla işbirliği etmesi olanaksız görünmüyordu. Böyle olsa, annemin dediği gibi, sicilime sıçacaktı. Doğum tarihim silmeye çalıştım. Çok denedim, her seferinde, damarlarımın mavisi gibi bileğimin içindeki bir dövme gibi, yeniden ortaya çıkıyordu: 08011944.

Geçen gece, bisiklet hareketi yaparken, ablamı uyandırdım. Bana iyi bir tekme attı. Zalimce değil, öyle bir huyu yoktur, ama biriyle ciddi bir şekilde çıkmaya başladığımdan beri her şey onu sinirlendiriyor. Ondan uzak duruyorum. Yatağın ucunda, boşlukta ayaklarımı çeviriyorum. Bisküvi kutusundaki Leo'nun bacağı tutuyorum. Uyumaya cesaret edemiyorum artık: Uyuduğum anda, düşünüyorum. Geceleri düşerek geçiriyorum ve ter içinde uyanı-

yorum. Kâküllerimden süzülen terler defterlerimde mürekkep lekesi bırakıyor. Zehir Venet karneme şöyle yazmış: "Özensiz defterler, haylaz öğrenci." Sonra gelsin parmak uçlarına vurulan cetvel darbeleri, birlikte çekilen kulaklar, çekilen saçlar. Bir sabah, mürekkep kalemim kara tahtaya yazı yazmakta olan Zehir Venet'in kulaklarının dibinde ılık çaldı. Başçavuş, eliyle yanağı arasında dikildi. Sapı titremeye başladı, sanki bir kızılderili oku gibiydi. Sevinç çılgınlıkları bekliyordum, ama sınıfta yalnızca kovboyalar vardı.

Sekiz gün okuldan uzaklaştırıldım ve gelecek sefere *tam uzaklaştıracaklar*.

Annemin tehditle sallanan işaret parmağının ucunda, fabrika vardı. Her durumda, ablam evlendiğinde birinin onun yerini alması gerekiyordu. Diplomamdan sonra okumaya devam etmeyi bile aklıma koymamalı mıymışım? Beni bu yaşa getirmek bile büyük fedakârlıkmış!

Artık kurallara uyuyorum. Şimdi yanımda hep bir mendil bulunduruyorum. Ama, burnunuzun dibinde böyle bir öğretmen olunca nasıl ilerleme kaydedersiniz? Zehir Venet'in ayaklarının dibinde yerimde sayıyorum.

Kötülük meleşim, okulu sular altında bırakmamı fısıldıyor. Onun isteğini ikiletmedim. Teneffüsten yararlanarak, tuvaletlerdeki sifonların vidalarını gevşettim ve çıkarken de bütün muslukları sonuna kadar açtım. Ya suların sihirliliğinden, ya da bilmem hangi nedenden bütün sınıf ıslandı, benim dışımda.

Müdür bağırarak içeri girdiğinde, otuz iki baş ona çevrildi. Ben, taşan mürekkep hokkamın içindeki başparmağımla öylece duruyordum, ama bu bir delil sayılmazdı. Üstelik, babam başımız kütükte olsa bile itiraf etmememiz gerektiğini öğretti bize.

Her gece, diğerlerinden sonra tahtayı silmek için kalıyorum. Bayan Kest'i düşünüyorum ve gözyaşlarım ellerimi ıslatıyor.

Cezadan sonra, Zehir Venet ile okuldan çıkıyoruz. O, kaldırımları da sınıf gibi çınlatan yumurta topuklularıyla yürüyor. Bir gün, o topuklarını sökeceğim ve sandalyesinden kalkmak isterken, ayakları havaya dikilecek ve böylece bütün sınıf kirli külotunu görecek. Eminim altına kaçırıyordur!

Eve sessizce giriyorum. Yağmurlu bir gün, Leo'ya bir eş getirdim. Ertesi gün bahçeden bir salata çaldım: Yapraklarının arasında on tane de küçük vardı. Aile büyüdü. Kutularının üzerini bir kumaş parçasıyla yeni örtmüştüm ki, babamın eli yatağın başucuna uzandı. "Orada ne karıştırıyorsun? Çıkar onu, sana bir sürprizim var," dedi.

İki kez söyletmedim çünkü Leo'nun ve diğerlerinin hayatlarıydı söz konusu olan. Annem salyangozlara bayılır. "Bu küçük hayvanları, bir yoksul yerine yiyeceğim!" dedi.

Babam dedi ki: Ağzına attığın o pis şey ne? Dilini göster."

Dilimi çıkardım. Baktı, sonra gözleri bacaklarıma doğru indi. "Yalancı ağzınla oran arasında fazla bir fark yok." dedi.

Elimi tuttu. Çok sertti. Yumuşatmak gerekiyor.

Kutsal Bakire, her şey yolunda gittiğine göre, yargıç kürsüsüne vururken, ikiye ayrıldığına göre, en azından küçükler geri dönsün. Şimdi benim söyleyemediklerimi söylemeye cesaret edecek kadar büyümüşlerdir. Çabuk ol, yalvarıyorum, senden

başka kimsem yok. Annem beni Carolin'e götürmeyi kesti, ne kadar kaprisli olduğunu bilirsin. Sainte-Anne'dan, Saint-Antoine'a. Kafamda bir şey olmadığına göre, kışımnda ne olduğunu araştırıyorlar. Arkama borular, olabildiğince uzun tutulması gereken sıvı. Sonra hepsini çıkarmak gerekiyor. Utanıyorum. Koruyucu meleğime de dönmesini söyle sen... Bütün günâhlarımı bir kesekağıdına topladım, hepsini özenle etiketledim. Bir tane bile eksik değil. Senin hakkında söylediklerim bile. Acele et! Geceleri, yatağın başucunda pudra kokuyor.

Annemle babamın bütün kirli çamaşırlarını sofrada ortaya dökmek gibi bir huyları var. O kadar çok var ki bir çamaşırhane yetmez. Ama bir sürü çarşaf yıkıyorlar. Babam yemek yerken, ayaklarını bulaşık leğenine daldırıyor ya da o doluysa kulplu tencereye. Her seferinde annem bıyık altından gülüyor. Ama babam bunun kanı dolaştırdığını söylüyor. Annem "ne?" diye soruyor. Tekrar gülüyor. "Senin yerinde olsaydım, doğrudan taşaklarımı daldırırdım" diyor. Sessizlik oluyor.

Ortaya çıkardıkları kirli çamaşırları uç uca bir-

leştirerek, öyküyü biraz anlayabiliyoruz. Çünkü, şaşırtıcı bulduğum bir şey varsa o da anne ve babaların, kendilerini çocuklarına tanıtmamalarıdır. Yaşamlarını oldukça karışık geçmişleriyle sürdürüyorlar. İzlemek gerekiyor. Örneğın annem şunu söylediğinde, devamı gelir: "Beni bir pazar bisikletinin arkasında götürdüğün Versaille'daki o küçük bahçe acaba sana bir şey hatırlatmıyor mu? Yakınında, Amerikan askerlerinin kampı vardı. Aralarında zencilerin de bulunduğunu söylemekle kendini benden iyi saklamıştın." Babam cevap verir: "İşin bokunu çıkarma. O zamanlar savaş vardı." Bir tren geçiyor, annemin sesini bastırıyor. Ablam babamın bacaklarını Synthol'le ovuyor. Ağabeyim ve ben, annem şarkı söyleyerek güzelleşirken masayı topluyoruz.

Annemin sesi güzeldir.

Ay Işığında tezgahın arkasında yüksek taburede otururken, arkadaşı Gigi'ye şöyle dediğini duymuştum: "Sahip olduğum sesi bilseydin! Çocuklar olmasaydı, kariyer yapardım! Kabarelerle turneye çıkıyordum! İnsanlar beni tekrar tekrar sahneye çağırıyorlardı. Ben, bunu önemsemezdim! Şarkı

söylemekten ve alkışlanmaktan o kadar mutlu olurdum ki, bu bana yeterdi. Ve sonra, bir gece küçük bir Yahudi, masasında şampanya içmeye davet etti. Orada meslekten arkadaşlarıyla berabermiş, bir düşün! Ne yazık ki, ağzı kokuyordu... İşte, bir kez daha düşünmeden, vazgeçtim... Ama birçok iyi tarafı vardı! Karun kadar zengin... Beni şımartır. Sesimi severdi. Sonra, bir gün, onunla dünya turuna çıkmamı istedi. O zamanlar benim iki büyükler vardı. Yatılı okullara gidecekler, en iyi okullarda okuyacaklardı... Ama iki çocuğumu bırakabileceğimi düşünüyor musun?"

Bir gün büyüdüğümde, dünya turuna çıkmakla daha iyi etmiş olacağını söyleyecek cesareti bulurum belki ona.

Annem şarkı söylemeyi bitirince, hazırlandı, gitti. Diğerleri de onu izledi... Beş dakika sonra babam geri geldi. Tütününü unutmuştu. Tütün olmazsa, piposu olurdu veya hiç olmazsa, sadece geri dönerdi. Her şey bittiğinde, radyoda hafif müzik arardı... Beni kollarına alıp, ya evyenin kenarına ya da büfenin üzerine ilişir, bana hayatını anlatırdı. Hayatı bir dilim hayal ekmeği üzerindeki bok reçe-

li gibiydi. Hiçbir şey anlamıyorum. Ağlamaya başlayınca, daha da az anlıyorum. O zaman, mutfak beziyle onun gözlerini siliyorum.

Yaşlandıkça çocuklaşıldığı doğruysa ben yaşlanmak istemiyorum.

Bunun başıma geleceğini her zaman biliyordum. Bedenlerimizde aynı ölüm gibi olan, engellenemeyen şeyler var. Önce renginden dolayı kaka zannettim. Kokusundan kan olduğunu anladım. Külotumu tuvaletin içine attım. Tıkandı. Geri geldi, yüzümeye başladı. Kanıt ortadaydı, herkes görebilirdi. Kutsal Bakire, her zaman dualarımı etmesem de, Tanrı'nın reçelle daha kolay sindirilip sindirilmeyeceğini* anlamak için Kudas töreninden önce bilerek reçel yediysem de din derslerimi elma çalmaya gitmek için asmış olsam da, Kudas törenine katılamadıysam da (aslında, bunun benim hatam olmadığını, bana elbise alamadıklarından olduğunu biliyorsun; ben bir önlüğe, yeleğe bile razıyım, ama o bile pahalı gelmişti) eskisi kadar Tanrı'ya

* Hristiyan inancına göre Kudas ayininde dağıtılan ekmek ve şarap İsa'nın etini ve kanını simgeler. Hristiyanlık felsefesinde "yaratan-yaratılış-yaratılan" üçlüsü "baba, oğul, kutsal ruh" üçlüsüne temel oluşturur (ç.n.).

inanmasam da, Kutsal Bakire, sana yalvarıyorum, hepsi geldiği yere geri dönsün.

Annem tuvaletleri açmaya yarayan pompayı aldı. Sapının ucunda, külotum sallanıyordu.

— Böylelikle kadın oldun! dedi babam.

Ablam bana kuşaklarından birini ödünç verdi ve hijyenik bezlerin nasıl kullanıldığını öğretti. Önde ve arkada birer parça bez bırakıyorsun. İki taraftan çengelli iğneyle bağlıyorsun. Her şeyi alıyor. Mickey'li salıncağımda midem bulanıyor. Walt Disney'in harika dünyasında kötüler bir zafer daha kazandı. Pamuk Prenses, Uyuyan Güzel ve Külkedisi alet dolabına kapatıldı. Gédéniass Broniass onlardan bulamaç yaptı.

Babama ondan bir çocuk istemediğimi söylerken, evyenin kenarından gözyaşları süzülüyordu.

Geçen akşam sofrada, annem çenemden tutup, yüzüme baktı, sonra şöyle dedi: "Söyle bakayım, gözlerinin etrafında morluklar var... Yoksa arada sırada oranla oynuyor olmayasın?" Babam ve ben bakıştık. Gözlerini indiren o oldu. Annem devam etti: "Haberin olsun, bundan sonra, seni yakından

izleyeceğim. Her ay Tricot'yu görmeye gideceğiz, sana ufak bir muayene yapar."

Tricot, onun doktoruydu, ondan bir aziz gibi söz ederdi. Ona giderken bir köprüden geçiliyor. Aziz Tricot tarafından kurcalanmaktansa kendimi oradan atarım, bir daha da beni göremezler. Bütün bu olaylar arasında, bana en çok acı veren annemin beni nasıl gördüğüydü. Böyle bir şey yapabileceğimi nasıl düşünür! Regl olduktan sonra kadın olunduğu doğru değil. Onlar olurken de hâlâ küçük bir kız olunabilir. Kendinin de benim gibi erken regl olduğunu nasıl unutabilir? Öte yandan, bunu babamın önünde söylediği iyi oldu, böylelikle zorlukla gelse de son anda girmekten vazgeçecektir.

Böyle devam ederse, isteyen bir oğlanla bunu yapacağım, sırf babam ilk olmasın diye. Azize Meryem, burada bir depresyon olamaz mı?

Neyse ki evden uzakta, bana uzun bir dinlence sağlamak için, yaşıamın sanki durduğu şu sürüp giden pazarlar var. Ablamla sabah erkenden yola çıkıp, Loiret'deki küçükleri görmeye gidiyoruz. Arabada, o, *Intimité du Foyer*'yi okurken ben

manzarayı seyrediyor ve Nine'yi düşünüyorum. Sonra, ablamın mavi pardesüsünün altında sallanan göğüslerine bakıyorum. Bir bakıma o benim küçük annem diyorum. Hoş değil, ama onun yirmi bir yaşından önce evi terkedemeyeceği için mutluyum. O gittiğinde, ağabeyim çoktan gitmiş olacak ve ben çocukların en büyüğü olacağım. Evden ayrılma hakkına sahip olmama on yılım kaldı.

Sık sık ailemin evini terkettikten sonra nereye gideceğimi düşünüyorum. Bütün dünyayı görmek istediğimden her yere gidebileceğimi düşünüyorum. Ablam bunun için önce öğrenim görmemin gerekli olduğunu söylüyor. En azından lise diploması. O olmazsa dosdoğru fabrika. Ve fabrika, hiç de hoş değil! Arkadaşlarıyla, yoğurt kaselerinin içine yavaşça tükürdüklerini anlatıyor. Sırf Koca Con'un kafasını bozmak için.

Bir şey söylemiyorum ama anlamıyorum da. Koca Con görmedikten sonra nasıl onun kafasını bozarsın ki? Kafasını bozmak için, onun önünde tükürmek gerekir. Ya da önünden geçen kaseleri boş bırakırsın. Sadece doldurmayı bırakmak...

Büyüdüğümde ne yapacağımı bilmiyorum. İlko-

kul öğretmenliği bana eskisi gibi çekici gelmiyor. Kesin olan bir şey var, fabrika asla beni alamayacak. Ablam gibi, çerez parasına çalışmaya, sonra da bana çerezin kabuklarını, ancak bir dansa gidecek kadar para bıraksınlar diye, bu parayı annemle babamın eline teslim etmek için çalışmaya gitmeyeceğim. Zaten gördüğüm kadarıyla danslar benim için bir şey ifade etmiyor. Bir kenarda öte yandaki oğlanların gelip onları dansa kaldırmasını bekleyen kızlar, bunu can sıkıcı buluyorum. Ablam için tam tersi geçerli. Bütün haftayı cumartesi akşamını, bazen de pazarı bekleyerek geçiriyor. Bu da onun pazarları Loiret'ye gidişi neden uzun bulduğunu açıklıyor, oysa benim için asla yeterli değil. Dönüş yolunda, hâlâ pazar günü saat sekizi düşünüyor. Bunu fırsat bilip, başımı göğsüne yaslayıp, arabanın bizi Çin'e götürmesini hayal ederek uyuyorum.

Sürüp giden güzel pazar günleri, annemin aniden Loiret'ye yaptığı bir geziyle benden çalındı. Küçükleri, inek gübrelerinden şatolar yaparken, popoları çıplak, yanakları popolarından daha kızarmış, bodrumu aydınlatan mumların dibinde buldu. Bu ne birinciydi, ne de ikinci, bakıcıya yol verdik-

ten sonra, civcivlerini topladı. Bu kaçıncıydı? Çocuklarına kötü davranmaya hakkı olan biri varsa o da, kendisiydi. Başkası değil.

Küçükler büyümüş olsa da, oda hâlâ bebek kokuyor. Yavaş yavaş, iyiler Walt Disney'in harika dünyasında kazanıyorlar. Uyuyan güzel ve Külkedisi bile geri geldiler. Elbiseleri buruşmuş, saçları dağılmış ve gözleri torbalanmış olabilirler, ama âlet dolabındaki dönemden sonra, bu normal. Sadece Pamuk Prenses yok.

Gece, her şey yatışınca, küçükler birbirlerine sarılmış uyurken, ablam hâlâ ayaküstü gerçekleştirdiği sevişmenin kokusuyla, boynunda dolanmış kollar hayal ederken, ağabeyim arkadaşı Koca Fillou'nun Mobilet'inde kızları gezdirmeyi bitirince, annem biraz öncesine kadar benim olduğum normal yataktaki yerine geçince, yükünü hafifletmiş babam rahatça onun yanında horlarken, ben mahkemeye geri dönüyorum.

Orada kimse anlaşıyor artık, evden beter olmuş. Herkes kendi derdiyle geliyor. Gelişigüzel ko-

nuşluyor. Kurbanlar bile mahkemeye geliyor. Kimseye iyi davranılmıyor. Annem göğsüne küçük çiçekli bir mendili bastırıyor. İki de bir iç çekiyor:

— Ondan her şeyi beklerdim de, bunu beklemezdim, o kadar uysaldı ki... Örnek bir küçük kız...

Annemi götürdüler. Gayet ağırbaşlı bir biçimde onu babam takip etti. Kral Renaud gibi bağırsaklarını elinde tutuyordu. Salondan korkunç bir yaygara koptu.

— Sessizlik! diye kükredi yargıç ve çekici havayı dövdü...

Durumuna ve bulunduğu yere rağmen, babam bana gözleriyle pantolonunun önündeki şişkinliği işaret ediyordu. Kocaman olmasına karşın kimse'nin dikkat etmediği bir kabarıklık.

— Cesaret diye fısıldıyor Bay Chi, sizinle birlikteyim. İçten olun ve özellikle uygun olan sözcükleri kullanın, yani babanızinkileri demek istiyorum.

Az çok geri gelmiş olan sessizlikte, babamın beni sopayla dövdüğünü... beni gördüğü anda böyle olduğundan... salondan çıkarılması gerektiğini, aksi takdirde bana kötülük yapmanın yolunu bulaca-

ğını haykırıyordum. Bütün bunları haykırıyorum ama bu, yankı uyandırmıyor.

Bay Chi beni sarsıyor.

— Hadi konuşun artık!

— Israr etmeyin, dedi küçük kuru adam. Müvekkilenizin söyleyecek bir şeyi olmadığını gayet iyi görüyorsunuz. Konuşmayı biliyor mu?

— Evet, diyorum, biliyorum. Dinleyin, size bir hikaye anlatacağım. Bir zamanlar kendi dilini konuşmak isteyen bir kız varmış. Bunun için başlangıç olarak kötü bulduğu kendi dilini koparmış... bir kerede! Ve küçük kız böylece herkesin ağzındaki dilden artık kendinde bulunmadığı için rahatlamış. Eski dilinden kurtulunca, sadece kendi için yeni bir tane icat etmiş. Gündüz, gece, hatta uykusunda bile yeni söyleyişler arıyormuş. Duyulmaya değermiş. Ne yazık ki, iyi konuşanlar onu bu kulakla duymamışlar. Küçük bir hiç onları şaşırtmış. Oysaki koca bir her şeyi düşünün. Küçük kızın dudaklarını bir iğne ve kalın iplikle dikmişler. Ve her şey yeniden eski ve sakın durumuna kavuşmuş.

— Sessizlik! diye kükredi yargıç kaynaşan salona.

Ortalıkta pelerinler fır dönüyordu Avukatım kanatlarını çırpıp çırpıp sonunda uçtu. Arbonne'daki başrahibe ve Beaujeu'deki diğerleri bir hamlede, ona tavanda katıldılar. Genel karışıklıktan yararlanarak, suçlu bölmesini terkedip, Nine'nin evine doğru koşmaya başladım... Ve orada, ağacın dibinde, bir kralla yaşadığımı bilmeden, Pamuk Prenses davasını, bir zamanlar kuşları da yaptığım gibi gömdüm.

Bezlerimi de, tuvaletin penceresinin altında duran kirli çamaşır sepetinin en altına saklıyorum. Normalde, onları bir gece soğuk suda leğende bekletip sonra kaynatmak gerekiyor. Ve herkes bunu, pembe suyu görüyor, duyuyor. Üstelik, sonra, mutfağın tavanına gerilmiş ipten kurutuluyorlar. Orada, bir vanadan ötekine. Babam diyor ki: "Söyle, Mona Liza, palyaçon kanadığı için mi surat asıyorsun?"

Annem, de: "İngilizlerin çıkartma yapmakta gecikmeyeceğini biliyordum, iki gündür gözleri şehitler gibi bakıyordu." diyor.

Ağabeyim bir şey söylemiyor, ama yüzünü bu-

ruşturuyor. Bunun onu iğrendirdiğı belli. Yine de geçmiş ola, annem sepetin dibine elini daldırınca olanlar olacak; artık bundan dolayı rahatsız edilmek istemiyorum.

Sofrada, her şey sofrada oluyor. Gözleri ateş saçıyordu. Annem dedi ki: "Bez sayısı azalıyor."

Ablama ve bana baktı. Ablam cevap verdi: "Her şey gibi, eskiyorlar."

Annem tehdit etti: "Sen yine aranıyorsun, bir tane yiyeceksin."

Elini kaldırdı bile. Ablam sustu, çünkü nişanlısının ve Koca Filliou'nun yanında tokatlanmak istemiyordu. Biz bizyken bu onu rahatsız etmezdi. Anneme tek kafa tutan o idi. Babam tarafından korunduğunu hissetmek ona cesaret veriyordu. Ben, babamın beni tutmadığını biliyorum. Üstelik, daha annem sesini yükseltmeye başlarken sınıyorum. Dövlümüş köpekler gibi yerde sürünüyorum, kıvrılmış patilerimin üstünde sürünüyorum, biraz kuyruğumu sallıyorum, kulaklarımı olabildiğince indiriyorum, gözlerimi kapatıyorum. Annem sesini yükselttiğı zaman, sahibinin ayağını elinden daha iyi tanıyan köpek gibi altıma yapıyorum.

Bir süre sonra, annem tuvaletten ellerinde bir yığın Mickey salıncağıyla döndü. Onları masanın ortasına doğru sallayıp, konuştu: "Bana biraz bakın, seni ölü çukuru! Şu biftekleri bir koklayın!"

Beni ensemden yakaladı. Bifteklerin altında, muşamba vardı, muşambanın altında masanın tahtası, masanın tahtasının altında, yer, yerin altında, komşunun tavanı, komşunun tavanının altında, boşluk. Böylece bodruma kadar gidiyor. Bodrumu seviyorum. Sıcak olur, güzel kokar, sakindir. Karanlık gözlere iyi gelir, fareler sorun değil. Sadece onlara verecek bir şeyler gereklidir. Bir fare ile bir bisiklet lastiği arasında mutlu uyunur. Yukarıdaki dünya karışamaz size.

Bezlerden dolayı mı bilmiyorum, ama Koca Filou bana önceki gibi bakmıyor. Aşağı doğru bakıyor, daha doğrusu, eteğimin altında ne olduğunu tahmin edercesine altıma bakıyor. Geçen gün, arka odaya kendi evindeymiş gibi girdi. Üzerime atladı ve bana sarılmaya çalıştı, ama bağırmadım, çünkü mutfakta olan ağabeyim bütün bu olanları görse! Küçük kardeşine dokunulamaz! Bana öyle demişti: "Sana dokunan birini görürsem, şunu görüyor mu-

sun? Burnuna yer!" Kafamı çevirdiğimde, mutfakla oda arasındaki küçük aralıkta onu elleri ceplerinde bizi seyrederken gördüğümde, ne hayal kırıklığıydı yarabbi. Beni oradan küçükler çıkardı, oyun oynadığımızı sandılar. Koca Filliou'nun üzerine, yakalamaca oynamak için atıldılar.

Oyun bitince ağabeyim arkadaşıyla gideceği yerde kaldı. Koridora bir tabure yerleştirdi, tam anemlerin odasının karşısına. Üzerine oturdu ve bacaklarına vurarak konuştu:

— Hadi aynı pozisyonu al. Yoksa, biraz önce Koca Filliou'yla küçüklerin önünde yaptığın şeyi söylerim.

— Ben bir şey yapmadım, o yaptı, dedim.

— Gördüm! dedi ağabeyim. Bu durumda, kimse sana inanmayacaktır. Herkes senin küçük bir yosma olduğunu biliyor. Hadi!

Sözünü dinledim. Eteğimi kaldırdı, küçük külotumu indirdi ve birçok kez popomu ellendi. Çok şaşırdım, çünkü çoğunlukla sakın ve nazik bir yapıya sahiptir. Ve genellikle, kendi aramızda dirseklerimizle birbirimizi sıkıştırırız. Ona ne olduğunu merak ediyorum. Düşünüyorum ama anlayamıyorum

ve bu beni sıkıyor. Annem dedi ki: "Birini daha kışkırt da burnunun ortasına ne yiyeceğini gör."

Elinden söz ettiğini biliyordum, ama umrumda değildi, çünkü burnumun kanaması için ona ihtiyacım yoktu, kendi başına da kan akıyordu, bir musluk gibi.

Kutsal Bakire, içi, alttan değil de yukarıdan boşaltmak mümkün olamaz mı? Annemin öğrettiği gibi burnunun ucunda mendille birine selam verirken ölmek?

Bunların neyi var böyle? Ablamın nişanlısı da başladı. Beni merdivenlerde sıkıştırdı. Yüzümü tükürüğe buladı. Elimdeki torbayı bıraktım. Şişeler kırıldı... şarap, merdivenleri onunla beraber indi.

Geçmek bilmeyen zamanla, kendime, babamla aramda olan şeyin suratımdan mı okunduğunu sorma noktasına geldim. Daha da kötüsü, üzerimde onun kokusunu taşıyorum. Hepsini sinekler gibi çeken de bu Kutsal Bakire, bu koku, günahın kokusu, biliyorum. Onu yok edecek bir parfüm veya sabun yok. Sihirli bir su olması gerekiyor. Ama Lourdes'e gidemeyeceğim, çünkü biliyorum ki,

Massabielle mağarasında bana gözükmeyeceksin. Bugün, cennetin de cehennemin de burada, dünyada olduğunu anladım. Bana yalan söylendi! Bana aksini ispat et ki, ben de ayaklarının dibinde mumlar yakmak için geri döneyim, ben oynak yosma.

Dolabın aynasının önünde, Nine'nin Arbonne'a gitmemden önce bana zarf içinde verdiği bukleleri saçlarıma yerleştiriyorum. İyice bağlasam bile, kafamı salladığımda, kulağıma fısıldayan Nine'nin "Benim küçük bebeğim ne kadar da güzel, dünyanın en güzel bebeği!" diyen sesini duysam bile artık aynısı değil. Artık bebek kalmadı. Anne ve baba küçük bebeği kırmak için birlik oldular. Bu haliyle hangi tamirci ister onu?

"Ağlayın, ağlayın küçük çocuklar, sizin için yeldeğirmenlerim var."diyordu, kaldırımın üzerinde uzun zamandır tezgahını açan oyuncak satıcısı. Annemin elini sıkıca tuttum. Bütün seyyar satıcıları korkutucu buluyorum. Ama beni en çok korkutan, bileyi taşından kıvılcımlar saçan, bıçakları ve makaslarıyla bileyici. Bir pazar günü fuarda, bir anneyi oğluna şunları söylerken duydum: Uslu durmazsan, seni dilim dilim doğraması için bileyciye veririm bak?

Alnımı annemin kalçasına dayamıştım, ama o beni yatıştırmak yerine, "Bu, bütün söz dinlemez çocukların burnunun dibindedir." demişti.

Burnumun ucunda asılı duran korkunç bir tehditle, onun ardından Nine'nin evine gidiyordum. O

da beni bir gün bileyciye vereceğini biliyor muydu? Ailelerin, neler hazırladığı nasıl bilinebilir? Hiçbir zaman yüzümüze konuşmazlar. Konuşurlarsa, bu da emirler vermek içindir: "İndir gözlerini! Burnunu sil! Salatayı yıka, ama iyi yıka! Bir parça toprak veya bir tek kurt bulayım, canına sıçarım!"

Annem Ay Işığ'ı'na gitti, salatayı lavaboya koydum. Göbeğine kadar bütün yaprakları kopardım. Birbiri ardına hepsini özenle sabunladım. O gün de köpüğüme sıçıldı! Evde her zaman sıçılırdı, ister canıma, ister köpüklere. Yapa yapa her yerde kaka vardı. Yürümek için lağımca çizmesi gerekiyordu. Batılıp çıkılırdı. Annem dayak istediğimi söylerdi ve belki de hakkı vardı, çünkü en azından beni döerken, bana bakardı, sık sık beni görmediğini sanısam da bir kum torbasına vursa da aynısı olurdu. Sonra, ağlamayışıma şaşırırdı. Ama ben daha hiç ağlayan bir kum torbası görmedim. "Seni mat edeceğim" onun numarası buydu. Kendimi, onun bana yelken direği takmış olduğunu görüyordum.* Ve kendimi denize açılırken görüyorum. Ama daha he-

* Fransızcada mat etmek "mater", yelken direğiye "mât" olarak yazılıp, aynı sesleri verdiğiinden yazar sözcük oyunu yapmış. (ç.n.)

nüz kıyıdan ayrılmadan, o beni çoktan mutfak radyatörüne bağlıyor.

Pencereye asılmış aynada, makyaj yaparken onu izliyorum. Sadece birkaç santimetre var aramızda. Bütün kokularını duyuyorum ve bütün renklerinden yararlanıyorum. Parmaklarının ucuyla elmacık kemiği çıkık yanaklarından, şakaklarına doğru yaydığı pembe allık. Orta parmağıyla göz kapaklarına sürdüğü yeşil far. Traş edilmiş kaşların yerini alan yay şeklinde iki mükemmel kahverengi çizgi. Tükürükle karıştırılmış, koyu rimelin siyahı, kirpikleri uzatmaya yarayan mavi fırçanın sapı. Beyaz pudranın şeffaflığı ve son olarak aynaya yaklaşımdan önce en az üç kez yediği ve üst dudağında küçük bir kalp şekli bırakan rujun son derece parlak kırmızısı. Boyalarıyla işi bitince, küçük şişesini çıkarıyor, pompasını sıkıyor, işte geliyor... Bir parça parfüm kulakların arkasına, bir miktar bileklerin içine, bir kaç damla da *Yeşil Rüzgâr*'ın önünde hareketlenen ipek kombinezonunun içine. Kombinezonunun altından onu ısırarak için dişlerimi birazcık ilerletmem yeterli, ama o dişlerimi kırar. Kendisinden bir şey bekleyen her şeyi kırar, insan-

ları, hayvanları, eşyaları hepsini! Başkalarından sık sık onun bir kalpsiz olduğunu işitiyorum. Ama bu doğru değil. Ben, onun da bir tane kalbi olduğuna inanıyorum, fakat tereyağından... Zamanla erimiş olmalı, bu mantıklı. Sadece, beni radyatörde unuttuğu günlerde, kalbinin yeniden katılaşmasını isterdim.

Bağlı olunca, onun gidişini göremiyorum, bu da üzüntümü artırıyor. Gaz sayacıyla, ecza dolabı arasına sıkıştığı için fazla açılmayan bir pencere hatırlıyorum. Çoğu kez hülyalı bir halde bu pencereye abanırdı, ben de onun aşağıya bakmasına imrenirdim. Beni kollarına alıp, boşluğa sarkıtarak "Ne kadar yüksek görüyor musun... Gittiğim zaman, taburenin üzerine çıkayım deme. Üstelik daha sokağa bakacak zamanın çok var" dediği de olurdu.

Arbonne'dan döndükten sonra, tabureye ihtiyacım kalmamıştı artık, gözlerim pencerenin hizasına gelmişti. Bir gün, çenemi bile koyabildim. Sokak bana arkadaş oluyordu. Beni bırakıp gittiğinde o kadar korkuyordum ki, çişimi yapmak için bile pencerenin önünden ayrılamıyordum. Arkama dön-

düğümde, kötülerle karşı karşıya geleceğime inanmış olarak külotuma yapıyordum. Şeytan, Kamçı Baba, Rahibe Michèle, elinde yabasıyla alçıdan heykel, kasketi ve uzun deri önlüğüyle bileyci, pencereyi açacağım anı, o beni bıraktığında, bakmak için artık, bir pervazdan daha geniş olmayan bir duvar şeridinden başka bir şeyim olmayacağı anı kaygıyla bekleyerek, gözlerimi kocaman kocaman açılmış tutmaya çabalarken, hepsi mutfağı dolduruyordu. Böyle büyüdüğünü, kazanılan her santimetre başka bir şeyi görmemizi sağladığını sanıyordum. Şimdi yine başıma gelse, alıştığım evreni bulmak için, sadece oturmam gerektiğini biliyorum.

Onu Gigi'ye benden önce küçük bir kızının öldüğünü anlatırken duydum. Ne yazık, bana yaşça yakın bir kızkardeşim olsun isterdim. Ablam ve bebek arasında, kendimi yalnız hissediyorum. Bir yanda altı yaş, öte yanda altı yaş. Diğerleri yakın, aralarında on sekiz ay var. Ben, ortadayım. Ablam, bu mutluluğu bilmediğimi söylüyor, kalabalık bir ailede kızların en büyüğü olmak şeker gibiymiş! Bok!

Bok şekeri. Ütüyü ateşe koydu. Çok çamaşır yıkamaktan biberon vermekten, çorap onarmaktan, dua etmekten aşınmış ellerini gösterdi. Neden olduğunu söylemedi. Altıya katlanmış, yanmış bir bezle, ütüyü aldı. Eli tulumun bacağından geçti, ön tarafında ağırlaştı. Bu noktanın iyi ütülenmesi gerekirdi. Düğmeleri eziyor, çok kuvvetli değil ama eziyor, görüyorum. Sonra kaçırılmış pazar günlerini, bize bakmak için uykusuz kaldığı geceleri, bizi korumak için yediği dayakları anlatırken üst taraflara doğru gitti. Gözleri kapalı askılarını ütülerdi. Ütünün ucu, kopçalara dayandı. Sonra ağzından kaçırdı: "Annem ve babam, aynı değiller. Annem oğlanları kızlara tercih ediyor. Babam, bizi seviyor." Fresnes hapisanesinin parmaklıkları ardından dudaklarına değen ilk öpücüğü hatırlıyor. Oysa benim kafamın içinde parmaklıklar var. Ama ona karşı çıkmadım. Tulumu katladı. Bayan Cerfeuil'u başı ağrımasa kıcı ağrıyan şu kadını anlattı. Bir sürü hikâye bilir ablam. Bana olgunlarını değil ham olanlarını anlatır. Babamın, bir pencere kenarında iki sardunya saksısı arasında bulunduğunu anlattı. Büyükannemiz fahişelik yaparmış, kırkında delirmiş,

büyükbabamın Buenos Aires'e kadar genelevleri varmış. Ve ütü, temiz çamaşırın üstünde kayıyordu. Cezayir'den anıları yok. O zamanlar çok küçükmiş. Ama babamın ona anlattığını tekrar etmeyi seviyor. Konuşurken yüzü dua edermiş gibi: "Babam her akşam beni bakıcıdan almaya gelirdi. Benimle bir anne gibi ilgilenirdi. Üzerimi o değiştirir, beni o yıkar, beni o pudralar, beni o yatırır. Kızıl bana hiç bulaşmadı. Hem sonra beraber yaşadıklarını annem uyduruyor. Onunla ikimiz yaşırdık."

Bir gün, ona ilk kez fışfış yapılırken acıyor mu? diye sorduğumda şöyle cevap verdi: "Ben bir şey hissetmedim, tereyağına girer gibiydi. Kan yok. Bir damla bile. Nono gibi..." Ütüsünü bıraktı. "Belki de benim zarım doğuştan yoktu?"

Pışık, sen bana baksana! Onun zarını babamın deldiği düşüncesini kafamdan atamazlar. Parmakıyla. Meşhur ortaparmak. Bunu yavaşça yapmış olmalı, banyodan banyoya. Hep böyle başlar. Onbir aylıkken kim çekinir ki? O yaşta, kötü düşünülmez. Ve böylelikle, ablam için kötü olan normal oldu. Bu da babamı sevmesini sağladı. Benimkini de beşikteyken alsaydı ben de onu sevebilirdim

belki? Yıkmaktan zevk aldığın bir bebeğin kafasından geçenleri kim bilebilir? Aldığı zevk, bazen cinsel organımı adlandırdığı gibi "Brigitte'imden değil", gözlerimin içinde gördüklerindendi.

Babamın dediği gibi üç karışlık boyum olsa da, her şeyi açıkça görüyorum. Büyükleri aşağıdan izlerken öğrenilenler çılgınca! Bazı zamanlar çok şaşırtıcı. Yine de devam etmek gerekiyor... Ben öyle yapıyorum, elim görünmez cebimdeki sustalı bıçağın üzerinde.

Geçen cumartesi, yağmurun pencereden dışarıyı görmeyi engellediği günlerden biriydi, yine de kimse gelmesin diye kolluyordum ve elbise dolabının içine gizlenmiş olan ondan başka kimse gelmedi. Oradan çıktığında onu ekmek istedim. Bunu anlamış olmalı ki, "korkma canım, sana küçük bir nezaket ziyareti yapmak üzere buradan geçiyordum..." dedi.

Kafasının yerinde olmadığı günlerden biriydi. Ne pahasına olursa olsun yapmak istiyordu. Bir kızın pinapanumu olduğu zaman hamile kalamayacağını söyleyerek gırtlığımı sıkıyordu. Yaklaşmasına

ve dudaklarını benimkilerin üzerine koymasına izin verdim, sonra ağzındaki küçük yaraya yapıştım. Tükürüğüm ve kanı birbirine karıştı, hepsini yuttum. Sonra her şey bulanıklaştı. Öleceğimi sandım, çünkü hâlâ görebildiğim kadıyla, artık beni görmediğini anlayabiliyordum. Herkesten gizlediği deli yüzünü takınmıştı, sadece benim için sakladığı yüzünü.

Kutsal Bakire, bunları aramızda kalmak üzere itiraf ediyorum, ana-babasının şiddetine maruz kalmış çocuklar bunu asla unutmaz, çünkü bu korkunç bir görüntüdür. Küçükken rahibelerin ve papazların bana anlattığı cehennemden daha da kötü. Cehennem, onu hâlâ hayal edebildiğim zamanlarda çekiciydi, ama artık orada olduğum için, benim için hiçbir çekici yanı kalmadı.

Birkaç ufak ayrıntı daha var, yardımını dilenmek için değil Kutsal Bakire, ama konuşmaya ihtiyacım olduğu için. Bir şey var, beni çok bunaltıyor, eğer anlatmazsam boğulacağım. Aybaşımı zamanında olmadım ve artık bana sürtünmeye başladığı için olmayacağımdan da korkuyorum. Kutsal

Ruh'un sayesinde çocuk sahibi olmuş sana, bu anlattıklarım tuhaf gelebilir. Açıklayayım: önceleri, sadece parmaklarıyla yapıyordu, şimdi parmakları ve geri kalanıyla. Ve sürtünürken, içeri sızacağından korkuyorum. Seni üzmem istemem ama eğer bebek bekliyorsam, bir hızlı trenin önüne kendimi atarım, sekiz elli bir treninin önüne. Onu da kaçırsam, bir sonrakine atarım. Bütün tarife aklımda. Yük trenlerinin bile! Bu trenler uzun oluyor ve yavaş gidiyor. Annem köprüünün öteki ucunda, aşığından onun vagonlarının arkasında ayrılıyor. Bu tarafta başka bir şehir var ama aynı zamanda, annemin gönülsüzce döndüğü başka bir hayat da var. Nefes almıyorum, kıpırdamıyorum, ona bakıyorum, köprüünün öteki tarafında, öteki hayatta, öteki şehirde ne bulduğunu anlamaya çalışıyorum ama son vagon onu götürüyor. O anda kollarındaki adamın yerine geçebilirdim ve kim bilir, belki de bana sarılırdı? Uçmaya başladım. Çoktan birçok bulut katmanını geçtim ve şimdi ufuk. Yukarısı öyle göz alıyor ki, annemin evyenin yanından temizlik eldivenini alışını zorlukla görebiliyorum. Onunla kaşlarını siliyor. Alnını acı dolu bir hal kaplıyor. Bana

Jeanne Cordelier

bir bakış fırlatıyor ki tokattan beter! "Niye orada durup, aşktan ölmüş kurbağa gözlerinle bana bakıyorsun?" diyor.

Yeniden aşağı iniyorum. Rüyalarımdaki gibi çabucak. Serbest düşüş. Şehriye çorbasını hazırlama zamanı. Kaşlarını yeniden çizen annemin bakışları altında, leğen dolu olduğu zaman babamın ayaklarını daldırdığı kazanın içine su dolduruyorum. Ocağa koyuyorum, kaynamasını beklerken, sofrayı kuruyorum. Kaynadığında, tavuğun bacaklarını ve başını atıyorum. Garip hayvan içinde çırpınıyor... Kırmızı ibiği griye dönüşüyor, bacakları gevşeyip, beyazlıyor... Özenle tuzunu biberini koyuyorum, sonra şu anda üstünde güzel bir yay çizginin bulunduğu gözün bakışı altında şehriyeyi atıyorum.

Büyüdüğüm zaman makyaj yapacağımı sanmıyorum. Düzeltmeler yaparken çok zaman harcanıyor. Sırtında bunca yük varken ablamın da bu tuzağa düşmüş olmasına şaşıyorum. Her şeyi annem gibi yapıyor. Hiç olmazsa değişik renkleri olsa. Ama hayır aynı renkleri kullanıyor. Kalemi kötü çiziyor, allığı kötü sürüyor. Geçen gün, kaşlarını kazımaması için çok dil döktüm. Onu uyardım:

"Dikkat et, kaşlar bir daha böyle düzenli çıkmıyor. Kazınıyorlar ve sonrasında anneme bak!"

Gülmekten katıldı. Yine de usturayı elinden bıraktı.

Annem, kaşlarını bırakmak istiyor. Biliyorum, çünkü Gigi'ye söylerken duydum. Dedi ki: "Şanssız bir ustura darbesi... Gözlerimi daha da büyük göstereceğini sanmıştım. Bilirsin, Avva Gardner'inki gibi. Ne oldu hiçbir şey. Birbiriyle yarış eden iki tüy. İşte sonuç... Dert etmiyorum görüyorsun? Övünmüyorum da.. Bazılarının ki sıkıdır, bazılarının ki seyrek. Hormon sorunu..."

Gigi sedefli dudaklarını önündeki bardağın köpüğüne uzattı. İçmeden önce başını salladı. O cımbızla alıyordu, daha tedbirliydi. Ay Işığ'ının tezgahına yaslanmış bir vaziyette uzun süre kılardan, hormonlardan, erkeklerden konuştular. Erkeklerin hepsi çöplüktü! Diğerlerin adını kurtaracak bir örnek bile yoktu! Sonra iki örnek içeri girdi, buralarda daha önce hiç görülmemiş iki örnek ve fikirlerini değiştirdiler.

Yük trenleri tükendi. Annem o şehirden başka bir ülkeye geçti: İspanya.

Mutfakta, babam süpürge sapı ve toz beziyle boğa güreşçisi taklidi yapıyor. Annem bunu bilmiyor. Artık gözü hiçbir şeyi görmüyor. Ava Gardner'den bile daha sisli bakışları var.

Ben kendi köşemde, onun yeniden yere inmesini bekliyorum. Belki de, küçüklerin yokluğunda, 14 Temmuz akşamı, yapay bir yıldız gibi bunu yapar? Anaokulundan itibaren zorunlu olması gereken bir deftere, kötü düşünceler defterine: "14 Temmuz'da, neşeyle, büstiyerinin içine en büyüğünden bir kestane fişeği koyup, göğüslerini patlattım," diye yazdım.

Ablam gidip geliyor: bir önlük, bir gömlek; bir gömlek, bir önlük. Hayatının sonuna kadar böyle. Buradan gittiğinde, kocasının, kayınpederinin gömleklerini, önlüklerini ütüleyecek. Kayınpederininkileri de yapacak, çünkü o karısını kaybetmiş; onlarla birlikte yaşayacak. Bunları düşünüyorum. ama ona söylemiyorum. Onu üzmem istemiyorum, bana o kadar iyi davranıyor ki. Benim İngilizlerin saldırmakta geciktiklerini fark etti. Bezlerimi bir dilim ciğerle kanlarken yakaladı. Ama kimseye

gammazlamadı. Ablamın ağzı sıkıdır. Çok konuşur. Ama bu, konuşmak içindir! Çenesi düşüktür. Ama kendinden ne zaman söz eder? Hiçbir zaman. Sırlarını, kendine saklar. Ben bile daha iyisini yapamam. Ben hiçbir şey söylememek için gevezelik etmediğime göre, daha bile kötüsünü yapardım. Açıkçası ben, içine kapanık, içten pazarlıklı biriyim. Karnemde yazılı. İçime kapanırken nasıl haylaz olabilirim? Haylaz olmak için dışa dönük olmalı: Mantıklı olanı bu. Ama öğretmenler göremiyor. Olanlardan bir şey anlamıyorlar. Kötü düşünceler defterimin olması bir şans. Böbürlenmek için değil, ama ablamdan öndeyim. Çünkü çok uzun süre saklanan sırların, zehire dönüştüklerine, kanı bozduklarına, erken ölümlere neden olduklarına inanıyorum. Böylece, bir sabah tükenmiş, yataktan kalkmak istemeyen, çakılıp kalan, işkenceye geri dönmek istemeyen bir bedenle karşı karşıya kalır insan.

Benim gibi, burada, çadırımın altında, oksijen teyzemin yanında.

Ama mutfağa, ütü yaptığımız şu güne, başarıya

ulaşamamış İngiliz çıkartmasına geri dönecek olursak... Ablam, annemin i çamaşırlarıyla uğraşırken, bunlara kafa yormamamı söyledi. Kötü bir şey yapmadıkça, gecikme önemli değilmiş. Hatta normalmiş. Başlangıçta, ayların atlandığı grlrmş. Sonra, düzene girermiş. Sonra tekrar atlanmaya başlanırmış. Bazen de ayda iki defa çıkartma olurmuş. Bu, "Mickey salıncağı"ndaki bez yığını azaltırmış. Gz diktiğim siyah fırfırlı klotu katlar-ken, tekrar etti: "Eğer kötü, bir şey yapmadıysan, önemli değil..."

t örtüsünün üzerine bir dar etek yerleştirdi, yükselen buharın arasından ekledi: "Sen nasıl kötü bir şey yapabilirsin, küçük melek?"

Elimdeki orap onarma yumurtasını sıktım ve ona dünyanın bütün kötülüklerini yaptığımı haykırmak istedim! Babamın kurt kafasının Walt Disney'in harika dünyasının kahramanları arasında gözükmesi, bacaklarımı aralamaya yetiyordu.

Ay Işığı'nda, kıını gezdiren kadınlar var. Annem söyledi. Onunki, uzun taburenin üzerinde duruyor. Babamın benimle işi bitince, orada onunla

ve onun namuslu kıcıyla buluşmaya gidiyor. Pantolon cebinde kuru bir sosis, kaza durumu için bulunuyordu; sürtenler hayal kırıklığına uğramamalıydı. Tongaya basmamalıydı! Babam bu deyiimi çok sever. Yerli yersiz söyler. Sonra da arkasından bir şarkı tutturur: "Gidecek, gidecek, gidecek, soylular tongaya düşecek! Gidecek, gidecek, gidecek, soylular sallandırılacak!"

Yatağımın başucunda saklandığım yerde beni ararken de bunu söyler. Dans etmeye gitmek istemediğim için oradaydım, ulusal bayram olsa da! Dedi ki: "Hadi, peçenden burnunu çıkar Marie-Antoinette. Tanındın! Kolunu peder Gregoire'a uzat, orkestra seni bekliyor!"

Babamın kolunda sokağa çıktım ve işte akmaya başladı! Ah bu İngilizler, yemin ederim! Sizi ateş ve kan ortasında bırakmak için her fırsatı değerlendirirler. Yüzyıl savaşlarında da onlar vardı! Unutuldu. Unutmak iyidir. Yeni yapı, büyük müzikhol yapmak için unutulmuşluğun üstüne yapılır. An-nem rövü başıdır. Yürüyüşü bana hem acı hem de huzur veren ince topukları üzerinde yükselerek başlar. Seker. Ben, beyaz espadrillerime bakıyorum. Adımlarımı kısıyorum.

— Neyin var Mona Liza, diye soruyor babam, ayaklarını sürüyorsun. Ben senin yaşında, yerimde duramazdım.

Başımın döndüğünü söylüyorum.

— Benimle pisti üç kez turlarsan, öteki tarafa dönmeye başlar. Hadi, ilerle! Söyle ördeğim, her şeye rağmen sana iyice yorucu bir gezi yaptırmamı istemez misin?

Gülümseyerek ilerliyoruz, babamla baloya gelmekten mutluyuz.

Annemin sırtına bakarak yürüyorum. Bir gün, Bastille alındı bahanesiyle herkese gösterdiği güzel sırtı! Biraz yavaşlasa, en azından bana bir mendil ödünç vermesini isterim. Çantasında her zaman iki, üç tane parfümlenmiş mendil bulunur. Burnum karnarsa diye hazırladığımı söylerim. Bu onu şaşırtmaz, alıştı. Sırtı uzaklayıyor. Hızlanıyor. Gigi'nin kolunda, *Ay Işığı*'ndaki en iyi giysisini giymiş İspanyol'un adımlarına uyarak yürüyor. Babamın üzerinde bir mavi önlük, beyaz bir gömlek var, ayağında bisikletçi ayakkabıları, pergelleri açıyor. Belki de çorbanın kokusunu aldı. Benimle ne yaparsa yapsın, bu onun anneme bağlılığını değiştir-

miyor... Ona öyle bağı ki, annemin ona davranışlarını görünce üzülüyorum.

Hiç olmazsa başka kadınlarla ilgilenseydi bu acımı dindirirdi. Ama ondan başkasında gözü yok. Tam bizden kaçarken onu yakaladığımız için mutluydu, gelecekte söz etmeye başladı, dediğine göre kollarım biraz daha sıklaştıktan sonra beni sahneye çıkaracaktı. Benden gerçek bir dansçı yaratacaktı. Annemi ilk kez baloda tanıdığını onun bir kraliçe gibi dans ettiğini ve onunla dans etmek için sıra olmak gerektiğini tekrar ediyor. Sopa yemekten korkmak yok. Ne o, ne de kafaları Bibi, yılmamışlar, böylece bir gece punduna getirmişler... Ayakta onlardan başka kimse kalmayınca, zar atmışlar. Pişmanmış gibi içini çekiyor, sonra ekliyor: "Onu ben kazandım. 12 attım. 12'nin ne olduğunu biliyor musun? Bilmiyor musun? Sana öğreteceğim. 12 kıyaktır. Ben kıyaklardaydım ve çıktığım yolculuktan hiç de pişman olmadığımı söyleyeyim! Annenin yanında Trevi çeşmesi hiç kalır! Ayrılırken, ayakkabılarımın içinde yüzüyordum..."

Babamın bütün söylediklerini iyi anlamıyorum.

Herkes gibi konuşmuyor. Hapisten tuhaf deyimler, tavırlar ve fikirler getirdi. Örneğin onun için dünya bir portakal gibidir. Onu ikiye ayırabiliriz. Bir tarafta enayiler, öteki tarafta erkekler var. Enayiler, çalışır. Erkekler onların paralarını ellerinden alır. Anlamak gerek. Erkeklerde de oğlanlar, cesur oğlanlar, kötü oğlanlar, sağlam herifler, alçaklar hatta annemin babama itiraz etmek için ortaya attığı "tekerlek"ler de var.

İspanyol'u krem rengi giysilerinin içinde omuzlarını oynatırken görünce "tekerlek" gibi görünse de, annemle yattığına göre tekerlek olmadığını düşünüyorum. O bir enayi. Enayilerin dünyası yumuşaktır. İstediyini batırabilirsin. "Patronlar dünyalıklarını işte böyle yapıyor," diyor babam. Kızlarını görenler mihrap sanıp mum dikerlermiş! Anlamak gerek. Espadrillerimi lekelememek için bacaklarımı sıkıyorum.

Herkesin kendi anlatış tarzı, olayları açıklama biçimi vardır. Anneme göre, Gigi'ye anlattığına göre, her şey baloda başlamış. Orada iki çelimsiz rastlamış, ikisini de çok beğenmiş. Düşünmeye zaman yokmuş, seçmek gerekiyormuş. Ne yapacağı-

nı bilememiş. Sonra, zarları çıkarmışlar. Kazanan onu almış. Büyük bir kapının ardında, öpüşmeye başlamışlar. Kaşla göz arasında kendini çıplak bulmuş. "Ya boyun eğersin, ya da böyle geri dönersin." Boyun eğmiş, çünkü onların evinde giyinik geri dönmek daha iyiymiş. Ertesi ay, karnı şişmeye başlamış. Onaltı yaşında yazık değil miymiş! Gigi onayladı. Sonra bir şey duyamadım. İç çekişler, birbirine çarpan bardakların sesi, yudumlayan dudaklar. Bir kahkaha...

Dönülecek.

Birinci Dünya Savaşı'nın bittiği alana gelmeden önceki son dönemece girilecek. Armistice Meydanı. Babam göğsünü dışarı çıkarıyor. Ben, bacaklarımı sıkıştırıyorum. Şimdiden borular ve mızık sesleri duyuluyor. Bon Coin'in önünde sahip ve sahibesi ellerini çırpıyorlar. Onların yanından geçerken, babam kendini unuttu... Etrafına bakındı ve "ilk fişegin sesini duydun mu?" diye sordu.

Annem önümüzden ilerliyor, az sonra çiçekli askılarını göremez oluyorum. Onu meydanda İspanyol'un kollarında buluyorum. Dans ediyorlar: Aralarında bana da yer olmalı. Yine de, kimsenin

onları görmediğine inandıklarında, birbirlerine filmlerdeki gibi bakıyorlar. Ve o anda, annemin evde hiçbir zaman takınmadığı yüzü ortaya çıkıyor: Köprünün öteki ucundaki yüzü. Babam beni çekiyor. Diğerleri daha birinci turdayken biz üçüncüsünü yapıyoruz! "İzin ver de seni ben yöneteyim, bir elektrik lambası kadar esneksin!" Önlüğünün içinde bir şey yok. Ve dönüyor! İki dans arasında kızartma külahımın kâğıdını külotumun içine sokuverdim. Annem, elini babamın omuzuna sanki onunla dans etmek istermiş gibi koyuyor. Ne demezsin! Diyor ki:

— Gigi'yle birer kadeh içmeye gidiyoruz. Orkestradan sonra burada buluşuruz.

— Buluşmasına buluşuruz da, diyor babam.

Tam annem uzaklaşacakken, bir hamlede onu yakalıyor:

— Arkadaşına çengeli takmış olan süslü herif kim? Yeni alığın mı?

— Uzaktan kuzeni, diye cevap veriyor annem kendini kurtarıırken.

— Öyleyse, öyle kalmasına dikkat et, diyor babam, özellikle de sana. Yoksa bu onun son 14 Temmuz'u olabilir!

Pis andavallı, pis andavallı, pis andavallı, diye cevaplıyor annemin yüksek topukları. Ve dönüyor. Müzik hiç durmayacak mı? Gözlerimle ablamı arıyorum. Elbisesinin pembe beyaz karelerini. Ama binlercesi var.

Ve daha da çok dönüyor! Eminim annemlerin içkileri büyük bardaklarda veriliyordur.

Ah! güzel kırmızı! Ah! güzel yeşil! Ah! güzel mavi! Havai fişekleri herkes alkışlıyor. Sonra gökyüzünde hepsi sönüyor. Karanlıkta, babam elimden tutuyor. Diğerlerinden önce meydanı terk ediyoruz.

Döner dönmez kötü düşünceler defterine çıkartma tarihini yazmak gibi bir tedbirsizlik yapıyorum. Sanki bir 14 Temmuz'u unutabilirmişim gibi! Babam ne defteri elimden alırken, ne yırtarken, ne de sonrasında bir tek kelime söylemiyor! Beni küçüklerin yatağına doğru deviriyor ve benimle birlikte Walt Disney'in harika dünyasındaki herkes başaşağıya, bacakları havaya geliyor. Her şey bitip de, herkes normal halini aldığı anda, babam konuşuyor: "Hatıralarını yazmak için, önce onları yaşamak gerekir. Burnunu sıksalar daha dün emdiği sütler gelecek. Hadi, sırtını dik tut, benim küçük askerim.

Dik dur! Hayatı boyunca ne annesi, ne de babası olan eski bir savaşçıyı kendine örnek al. Dik dur ve gözyaşlarını sil dedim! Ağlamak, yüzünü kırıştırır, bunun için daha çok zamanın var. Hadi, yok edin şu gözyaşlarını, bayan Schprounzir... Ben de yok ettim, biliyorsun. Piç olmak tatlı değildir. Bari piçin ne olduğunu biliyor musun? Sana bakıyorum, karşımda taptazesin, daha ağzın süt kokuyor... Sana daha ilerde açıklayacağım. Ama bu ekmek değildir. Hayır, ekmek değildir, tavşanımdır."

Babam, yine piç hikayesiyle kazandı. Şimdi, ne zaman fırına girip, sadece sıra sıra piçler gördüğüm zaman, kendini 'bunlar ekmek değil, şekil değiştirmiş küçük çocuklar' diye düşünmekten alıkoyamıyorum. Üstelik, bahse girerim ki, fırıncı kadın da bu işin içinde. Ağzının kenarlarına bakmak yeterli, gülümsemediği zamanlar iki oka benziyor. Tuhaf ama, hayatım üzerine yemin ederim ki caddedeki diğer esnaf da bu işin içinde. Zoraki gülüşleri ardında çocukları değiştiren insanlar var.

Bayan Galin onlardan ekmek yapıyor. Şarküteri-deki Vrognier, sucuk. Kasap Garon, kıyma. Nalbur

Herlin, boya. Baba oğul eczacı Lebonlar, şurup. Bakkal Bayan Rosener, kamamber peyniri. Mahzeni olan Nicolas, şarap. Ve böylece caddenin sonuna kadar gidebilirim, çünkü hepsini bütün esnafı tanıyorum ve hepsi de düzenbaz.

Ama beni en çok şüphelendiren Vrognier. Onların şefi olduğunu öğrenmek beni şaşırtmayacak. Kapatma saatinde, önlüğüne bıçakları temizleyişini görmek yeterli. Ve sonra karışı, kasanın arkasında, paraları saymak için parmağını ağzına götürüyor. Onun yanında, küçük bir kız bozuk paraları üst üste koyuyor. Aynı Sables'li Vivi gibi gözlük takıyor. Aynı üzgün gözler. Eminim kendisini bekleyenden endişeleniyordur.

Sevilen insanların asla anılardan silinmediğine, onları hatırlatacak birilerinin olduğuna inanmak istiyorum, aynı küçük kızda anılarımdaki Vivi'yi bulduğum gibi. Belki de şimdi Sables'te, bana benzeyen bu kız vardır ve Vivi de onu gördüğü zaman beni düşünüyordur.

Gece, merdivende, bordumdan en üst kata çıkan sıcak su borularının önünde ablam sevdiği oğlana

sarıyor. Eve girdiğinde, ağabeyim onun parmaklarını koklamak istediğini söylüyor. Uzun süre kokluyor. Parmaklarının ne koktuğunu biliyorum. Babamın alt tarafı gibi kokuyor! Bütün erkeklerin kokusu aynıysa, asla evlenmeyeceğim kesin gibi, ya da birçoğunu koklayıp farklı bir kokusu olanı bulmam gerekecek. Henri'de iyi olan bir yan da onun hiç kokmamasıydı.

Ağaçta hiçbir şey kokmazdı. Oysa burada her şey kokuyor. Gözyaşlarının bile bir kokusu var. Bu akşam pencerenin kenarında dökülenler ablam kokuyor. Onu bir hiç için, bir bakış, ters bir söz, annenin koluna gelen küçük şanssız bir çizik yüzünden hırpaladılar. Annem de niye tırnaklarını kesen ablamın üzerine atıldı ki. Bağırması kolay: "Anne-sine makasla saldırmak ha! Makasla! Bu aptal beni yaralamak istedi! Bunu ödeyeceksin aşağılık!" Seni döverim, seni döverim... Annem kendinden geçmişti! Gerçekten kendinden geçmişti! Çıldırılmış gibiydi. Onu sürüklüyordu ve sanıyorum ki hiçbir şey onu durduramazdı. Gücü tükenince, sırayı babama verdi ve onun karşısında zayıf olan babam, Douchka'sını bir güzel dövdü. Süpürgenin koçanıy-

la... Oley! Ablam hareket edemez duruma gelince; her ikisi de kendi köşelerine çekildiler.

Küçükler ve ben parçaları topladık. Ablam titriyordu, ısınması için üzerini örttük... Alnına ıslak bezler koyduk... Ellerimizle, şişlikleri indirmeye çalıştık. Ve sonra, parmaklarımla, annemle babam sırtını döner dönmez, onun mideye indirdiği pis hapları kusturmaya çalıştım. Ah vah edecek zaman kalmadan bütün bir ilaç şişesi midesine inmişti. Kusturmaya çalıştım. Hırıldayıp, ağzından köpükler akmaya başlayınca, doktora koştum. Doktor onu hastaneye kaldırdı. Oradan çıkan kişinin eskisi gibi olmayacağını bilsem de tüm kalbimle çabuk dönmesini diliyorum.

Walt Disney'in harika dünyasında iyilerin giysileri siyaha büründü. Ne yas! Ne yalnızlık! Ablamın, bana annemin mektuplarını okuduğu Arbonne'daki bank ne kadar uzakta. Kapının önündeki vedamız da. "Sen dağa bakarak yürü. Ben yola bakarak yürüyeceğim. Dönen olursa bu ona felaket getirecek!" Ablam iyi bilmişti. Olacakları önceden bilme yeteneği sana biraz tuhaf gelmiyor mu, Kut-

sal Bakire? Ve neden şimdi, gökyüzüne baktığımda, yıldızlar daha yakın gözüküyorlar. Sanki tuvalet penceresine dayanmış kolumdan yukarı tırmanan Leo'nun boynuzlarının ucundaymış gibi. Geceler, Dede'nin ayaklarımı ısıttığı Nine'nin evindeki gibi sessiz geçiyor. Sanki dünyayı terk ettim ve sanki ağaca çıktım.

Artık, köprüden geçerken, çoğu kez rayların üzerinden yürüyorum. İki adım arasındaki mesafeyi ölçüyorum, ne kadar da büyük! İki bacağımın arasında koca bir dünya var! Eğildiğimde, Leo için askerler bile toplayabiliyorum. Bir gece, çamaşır kazanı buldum. Yamuk ama sağlam, kapaklı, içinde mantarlar var! Mantarlar, tırmanmaları için iyi. Kapağın üzerine birkaç delik açılarak hava almaları sağlanabilir.

Buluntum kollarımda, eve doğru, görünmezmişim gibi davranarak gidiyorum. Tanıdığım kadarıyla, işlerine yaraması koşuluyla, onu, Allah bilir neye çevirmekten rahatsız olmayacak kuşkulu esnaftan sakınıyorum. Her zaman onlardan sakınmak gerekir. Katımızı geçtim. Anahtarın paspasın

altında olduğundan emin oluncaya kadar onu sahanlıkta bıraktım. Küçüklerden başka kimse yoktu evde. Anahtar oradaydı. Ama ne Bebek'i ne de Nonochechat'yı duyabiliyordum... Büyük bir sessizlik vardı... Alet dolabından bir kahkaha geldiği ana kadar... Benim yokluğumdan yararlanarak, Gédéniass Broniass küçükleri almış olmalıydı. Veya daha kötüsü annemi. Birden bire gelmiş ve onları yalnız yakalamış olmalıydı. Ortalık bombok olacak! Çabuk, çabuk pislik diz boyu olmadan, Leo ve ordusunu atomik kalelerine yerleştirmeliyim. Sonra, paçavradan evimi yatağın başucundaki boşluğa taşıyorum ve oraya sığınıp bekliyorum. Zaman geçirmek için sallanıyorum.

Her zamanki gibi, ilk önce babam geliyor. Görmem gerekmez, adımlarını binlercesi içinden tanırım. Gözlerimi kapatıyorum, ellerimi birleştiriyorum bir daha yapmayacağıma söz verdiğim için Kutsal Bakire'ye yardım etmesi için yalvarıyorum. Ona, beni korursa, çaldığım parayı geri bırakacağıma, parasını vermeden onun için yaktığım bütün mumların bedelini ödeyeceğime, mezarlıktaki çiçekleri koparmayacağıma ve oraya çişimi yapmayacağıma söz veriyorum.

Ama babamın beni okşamaya başladığını duyumsayınca, bunun iyi bir fikir olmadığını anlıyorum.

Mutfağın içinde dönüp duruyordu. Ecza dolabını açtı. Musluğa yürüdü, bir bardak su doldurdu. Bir, iki, üç, dört tane hap yuttu. İki tane daha. Çılgınlığını dizginlemek için fazlası gerekiyordu. Çünkü deliliği normal değildi. Öyle görünmese de diğerlerinden çok daha büyük. Ona yetişebilecek tek bir kişi vardır, o da annem!

Yellendi, annemin tersine, bu işi çok az açıktan açığa yapardı. İçini çekip, söylendi: "İşte bronşları rahatlatan." Döndü... Burnundan soluyarak, Walt Disney'in harika dünyasına ilerledi. Kafasının tepesindeki papazlarınkine benzer açıklığı kaşdı. Omuzlarına dökülüp, siyah kıllarına karışan kepeklerini görüyorum. Dişlerimi, yumruklarımı, bacaklarımı, gözkapaklarımı sıkıyorum...

Elbise dolabının arkasında olduğunu tahmin ediyorum. Soluyor. Perde çubuğundaki halkalar şıkırdadı!

— Bugün saklambaç mı oynamak istiyorsun? İyi fikir... Ama seni bulursam, babanı memnun et-

melisin ve Çinli'sini iyi parlatmalısın... Duydun mu? Duydun mu Proserpine?

"Pine"* bastırarak söylüyor; beni bu adla çağırmasının nedeninin, içinde bu sözcük olduğunu sanki anlamamışım gibi. Yaklaşıyor, Leo'yu ve yakınlarını kurtarmak için ortaya çıkmalıyım. Geri çekiliyor. Geri geri giderek çıktı. Avluda annemin yüksek ökçeleri çınlamaya başladı. Mutfak masasına oturarak, gazetesinin spor sayfasını açıyor. Annem içeri girdiğinde, kafasını kaldırmadan (oyunlarını iyi biliyorum), konuşuyor: "Windsor Düşesi bugün bize erken katıldılar!"

Annem cevap veriyor "Canını sıktım ha!"

"Evet."

Annem soruyor: "Çocuklar nerede?"

Cevap veriyor: "Bunu bana mı soruyorsun, bütün gün hindi gibi kabaran sen? Düşünüyorum da sürte sürte kılların dökülmeye başlamış olsa gerek, değil mi? Bacaklarından sarkan kıllarla şoson giymesen de olur bence. Sakallı kadın değil o, o bir tanedir! Ama kıllı bacaklı kadın da az çekici gösteri değildir hani. Eğer istersen, panayırları gezeriz. Bir

* Pine: Fr. argo, erkeklik organı (ç.n.).

karavanımız olur, Agathe, her zaman yolculuk hayalleri kurmuştundur. Bu konuda ne dersin? Senin için güzel bir gelecek hazırlamıyor muyum?"

Annem: "Gençliğimi heba ettin, geriye kalan yıllarımı da elimden alamayacaksın. Geleceğini de kışına sok!" dedi.

Walt Disney'in harika dünyasındaki bütün kişiler, istisnasız hepsi —Pamuk Prenses hariç tabii ki, o asla geri dönmedi— ellerini kulaklarına dayadılar, gözlerini kapadılar ve nefeslerini tuttular. Onlar bilirler ki, bu iki deli salıverildiler mi, eğlence vardır. Nadiren kaba kuvvete de başvururlar. Ama asıl savaş araçları kelimelerdi. Ne kadar büyük olurlarsa o kadar iyidir. Birbirlerinin suratına fırlatmadan önce, onları ağızlarında yuvarlarlar, tükürük ve nefretle ıslatırlar. Pusuya yatıp, birbirlerini karalar, iftira eder, gözlerini oymaya çalışırlar. Belki de birbirlerini biraz seviyorlardır... Sessizliği bozan tek şeyin normal yatağın gıcırtiları olduğu şu anda ki gibi.

Sonra yeniden babamın sesi geldi: "Altı ayda bir kez, sana iki tane parlatmalıyım Agathe. Biz evliyiz!"

Kapı kapandı. Babam yumuşamış Çinli'siyle gitti. Annem, mutfakta tek başına hıçkırarak ağlıyordu, belki de benim gibi başını kollarına dayayarak. Islak ensesini hayal ediyorum. Onu öpmek isterdim. Teselli etmek: Biliyorum, biliyorum, biliyorum, istenmediği zaman, korkunç oluyor. Ama beni ısırır. Bunu yapabilir! İyi ısırır! Ağabeyimin elini de delip geçmişti. Çatal darbesi ona yöneltilmemiştir, ama çatalı gelirken görünce elini benimkinin üzerine koymuştu. Ah annem nasıl da ağlamıştı, ne büyük acı duymuştu. Sakınmak. O kadar çok gizli silahı var ki. Hatta kollarında, güzel kollarında bile korkunç kötü kokan bir özsu vardır.

Sofrada, her zaman sofrada çıkardı pislikler. Küçükler ve ben tabağımızdaki tapyokayı bitirirken, annem orada oturmuş, kolundaki yağ bezesini kurcalıyordu. Ve birden fırladı: Şlaf! Babam gazetesini indirdi, ağabeyim ayakkabısıyla fırçayı bıraktı. Duvara yapışmıştı. Annem çok sevinçliydi. Koluna daha kuvvetli bastırarak, konuştu: "Epeydir beni rahatsız ediyordu." Ne kadar çok çıkarsa, çılgınlığı o kadar artıyordu. Midesi bulanan babam, bir bulaşık bezini kolunun üzerine kapatmasaydı, çıkan kötü

kokuyu hepimize koklatacaktı. Aman ne kadar da gözyaşı biriktirmiş! Sanki silahlar kadar.

Ağlama anne, git artık. *Ay Işığı*'ndaki İspanyol'la git. Her şeyde senin yerini doldurabilirim, alıştım. Belki de, sen gittiğin zaman, her şey benim için daha kolay olacak kim bilir? En azından, kendimi iki ateş arasında kalmış gibi hissetmeyeceğim artık. Bir yanda sen, bir yanda öteki. Şiddetli bir çapraz ateş ortasında hayatımı kaybedebileceğimi sana söylemekle sorun çözülmez. Yazsam bile olmaz.

Kutsal Bakire, bir gün çılgınlıklarımın işe yaramasını sağla. Ablam onları duysun ve beni almaya gelsin. Annem: "Buraya bir daha ayak basmayacak!" dese de, babam "hakkın var, Agathe, ana-babasını ele vermek ha, işte bu olmaz!" dese de.

Ağabeyim bir şey söylemiyor. Ağız kalabalığı yapmaktan hoşlanmaz. Sessizce, eşyalarını topluyor. Artık uyuyamayacağı portatif yatağı katlıyor. Sonunda savaş çıktı! Kötü olan, babamın yerine ağabeyimin gitmesi.

Üst kattaki komşu, gitmemek için kendini mutfak lambasına astı. En alt katta sığınak hazırlıyor-

lar, küçükler büyüyor ve hayat tüm ihtişamıyla devam ediyor.

Yedinci katın penceresinden bakıldığında bütün taşınanlar görülüyor. İkili yaşam yaşamış her şey. Hatta mutfak robotu bile oradan geçiyor. Üst kat komşumuz kadın yalnızlığa tahammül edemiyor. Etrafındaki insanlar, onun bir gün percereden onun geçeceğini ya da arkasında sürüklediği iple kendisini asacağını söylüyorlar. Çok bilmişler, onun, kocasının ruhuyla gezdiğini, bunu onun ruhunu sakinleştirmek için ve bir gün gelip o yatarken ayaklarından sürüklemesin diye beraber gezdiğine inanıyorlar. Savaş boşuna suçlanıyor! Adamı intihar ettiren savaş değil: Kendini astı, çünkü karısı bir sokak kadını.

Merdivende, üst kat komşumuza, bacağına sarılıp, zincirlerini çekiştiren hayaletiyle inip çıkarken yol veriyorum. Ne gösteri, ne şamata! L'Equipe'le kendini eğiten büfeci Jason, bir ipin ucunda her zaman iki sallanan olması gerektiğini söylüyor.

Babam, bütün kadınların, ucu düğümlü ya da düğümsüz olsun, iplere takıldığını söylüyor. Hepsinin de sonu ipin ucu olurmuş!

Jason'un tozlu tezgâhını şereflendiren herkes başını sallıyor. Bu çok boktan. Her pazar sabahı tuvaletten sonra bu böyle. Bir viski, bir nar şerbeti, bir paket tütün, birkaç şakalaşma ve sonra babamla ben Carotte'yi sabahın erken saatlerine rağmen tezgaha dirseklerini dayamış insanların bulanık bakışları altında, kol kola girip, terk ediyoruz. Sadece Fontaine Baba ayıktır, çünkü maden suyundan başka bir şey içmez. Bayramlarda da biraz ısıtılmış şarap ve hepsi bu! Bir kapıcıysanız ve savaş gazisi bir topalsanız, gözlerinizi açık tutmak zorundasınız. Bu leş her şeyi görür. Bunu ben değil, babam söylüyor. Keşke doğruyu söyleyebilse.

Yine de, her şeyi görmese de, her şeyi işitir topal. Aradan on saat geçip de siren çalmaya başladığında saat on yediye geliyordu. Sirenler yaklaştıkça, sesler azalıyordu. Babam bile duruyor. Yine de bana yaptığı şey duyulmuyor. Bizim dışımızda. Onun ortaparmağının gidip gelişi beynimde gürültüler yapıyor. Bileycinin taşına bıçağı sürterken çıkardığı kıvılcımlar gibi.

Bir gün babamın kamaşmış gözleri kapandığında, aynalı dolabın kapısından kaçmayı başardım. Bu numarayı bulduğum iyi oldu, çünkü derslerin sıklığı ve uzunluğu fark edilebilir şekilde arttı. Şimdi, ev işlerinin, küçüklerle ve babamla ilgilenmediğim zamanların arasında yeni kötü düşünceler defterime yazamıyorum. Artık bir tuvalet kâğıdı rulosu üzerine yazıyorum. İşte hepsini atlattım. Kim bunları okumak için ruloyu açmayı düşünebilir ki? Sırlarını saklayacağın kilitli bir çekmecen olmadı mı, böyle hilelere başvurmak gerekiyor.

Aslında, iyi iş beceriyorum. Çok kurnazım. Karnemde yazmıyor, ama bunu biliyorum. Yine de, ne kadar kurnaz olsam da, babamın bana kurduğu tuzaklara düşmememe olanak yok. Bu konuda deneyimli olduğundan eminim. Tuzaklar hakkında iyi bir deneyimin olmadan kırk yaşına gelinmez. Onu tanıdığım kadarıyla, sadece başkaları için değil, kendi hakkında da deneyimleri olmalı. Delil, hapis-hane. Tekrarlanan tuzaklar. Aptallar için. Çünkü hapishaneye girmek için aptal olmak gerekir. Hapishanede bulunan herkes aptal demiyorum, bu doğru olmaz. Başkalarıyla aynı fikirde olmadıkları

için orada bulunanlar var, mesela politikacılar. Kanıtı da onların adi suçlularla yanyana tutulmaması. Bunu babamdan öğrendim. Beni her konuda yetiştiriyor. Birinci sınıf bir dansçı olacağıma söz verdikten sonra, benim yeteneğim doğrultusunda bir hanımefendi gibi yetiştireceğini söyledi. Yetenek konusuna gelince, bu biraz şaibeli. Bu konuda bana pek cömert davranıldığını söyleyemem. Benim için düşündükleri meslek de biraz yamuk. Pamuk Prenses davasındaki avukatım, üzerinden indiğim ağacın baştan aşağı kurtlarla kaplı olduğunu söylerken yanılmıyordu. Sonuçta, tarz meselesiydi. Uzmanlar tarafından doğrulanan durum da gerçekten kötüydü. Böyle ağaçlara tırmanıp inmekten başka bir iş yapmayan insanlar. Onların adlarının gerçekliğini saptamak gerekirdi.

Babamın elinin altında sözlük bulunduğu zamanlar halimiz harap. Şu sırada, dışarıda kalması gereken şeyleri aklımıza sokmakta kullanıyor bunu. Örneğin: "Ağzınız doluyken konuşulmaz ve genellikle kapatılır!" Kafana bir güzel sözlük darbesi ve tak! Dilinin üzerine kapanır bütün dişlerin. Domates soslu makarna gibi olursun. Babamın bü-

yük tuzak uygulaması dediğim gibi. Çünkü elini kaldırmak için bizi konuşturuyor. Bu tuzakların çevresinde dolaşıyorum, onlar benim için çok büyük.

Ama diğerleri, küçük tuzaklar, her geçen gün bir bakışla, bir hareketle, bir gülümsemeyle, bir kafa tutuşla, biraz daha kafası üstü çakılıyorum. Onlar yüzünden iyice çamura batıyorum. Ben küçük bir batağım! Yetmezmiş gibi, benim küçük gemili külotlarım eskidi diye, annem babamın sliplerini giydirmeye başladı. Onların önünde küçük cep var, benimle kanguru diye dalga geçiyorlar. Kangurular boks yaparlar, hadi hop!, yumruklar yağıdıyorum. Bana en çok zevk veren, okulun avlusundaki duvarın da düşmana bir tane çakması. Güzel bir duvar, biraz pürüzlü: bir alın, bir yanak geldi mi, harika! Küçük cebinden mendilini çıkarır, gözyaşlarını ve akan kanını silerler. O zaman kanguru nerededir? Kayıp. Sanki büyü gibi. Hemen hemen hep eşitsiz olan bu maçlarda, her zaman belaya çatanlar kötüler olmuyor.

Geçen sabah, sağlık kontrolüne gittim. Sürpriz bir ziyaret. İşte hata! Üzerimde korkunç bir slip

vardı, her yanı açıkta olan bir kanguru. Dalga geçen kızın adı Villenfin'di. Sadece gözlerinden belliydi, ama bu bile yeterdi. Özellikle hazırlıklı olmadığım bir anda. İçeri girdim. Onu uzağa itmek istemedim, ama geriledi, kayarak camlı kapıdan geçti. Tutmaya çalıştım ama olmadı. Yakalayamadım. Kanlar içinde kalan koluyla, duvarın önüne yığıldı. Bilek tendonunu kesmiş. Belki de eli bir daha iyileşmeyecek. Bunu istememiştim. Üstelik, şişman ve gözlüklüydü. Bir de el yokluğu, bu kadarı fazla olurdu. Ama düşünürsem, bu ona bazı şeyleri tekrar değerlendirmeyi öğretir.

Olayları ayırt edebilme, bu konuda dersler vermek gerekir. Bayan Kest bu konuyu ele alıp sapla samanı karıştırma eğilimi olan öğretmenleri eğitebilir. Örneğin Zehir Venet, müdürün ve öğrenci velilerinin sıkıntı ve tepkilerini vurguladıkları üç ayda bir yapılan toplantıları herkesi birbirine karıştırarak geçirir. Bu toplantılar hava iyi olduğu zaman iç avluda, kötü olduğunda ise kapalı bir yerde yapılır. Yer neresi olursa olsun, veliler birbirleriyle buluştukları için mutludurlar. Bisküvilerini berbat bir kahve dolu fincanlarına batırarak, küçük

meleklerinden, sevimli şeytanlarından, onların aldıkları ödüllerden, bu minik yavruyu yetiştirmek için katlanılan sıkıntılardan ve tadılan mutluluklardan, çürük dişlerinden konuşurlar. Ağızlarını kocaman açıp, içindekileri sergilerler. Ve damak boşluğunda kalırlar. Çeneyi geçince artık kimse yoktur. Büyükler burada dururlar. Annemle babamın, en azından bu yanı vardır, bu toplantılara asla katılmazlar. Başkalarına da. Ödül dağıtımlarına bile gitmezler. Ama ben ödül almadığım için, bu beni rahatsız etmiyor.

En arka sırada, her gün giydiğim ama yine de temiz olan elbisemin içinde, bir parça kurutma kâğıdını emerek, kürsüde çabalarının ürünü beyaz eldivenler takmış müdirenin elinden alan öğrencilere bakıyorum. Bir gün ben de ödülümü alacağım. Mükemmellik ve onur yanında hiç kalacak. Becerikliliğimi çok pahalıya satacağım.

Önceleri babam bittikten sonra ağlardı. Benden özür dilerdi. Şimdi, bittiğinde, sildiğim gözyaşları olmuyor. Özür de dilemiyor artık. Benden piposunu ve tütünü getirmemi istiyor. Normal yatağa uza-

nıp, piposunu içiyor, ben de çoraplarımı bileğime doğru yuvarlıyorum. Beni biriyle yakalarsa, uyarı olarak onun kulağını keseceğini söylüyor. Cebine davranıyor ve duvardaki bütün yabancılar ağlamaya başlıyor, çünkü babamın sakladığı şeyin ne olduğunu biliyorlar. Gözyaşları duvardaki büyük kağıtları düşürürken, Leo ve askerleri çamaşır kazanının içinde boynuzlarını biliyorlar. Bir gün oradan çıkacaklar. Aynalı dolabın kapısından, onların odasına girecekler. Hiçbir şey onları durduramayacak, normal yatağın üzerine tırmanacaklar ve babam külodunu çekinceye kadar, boynuzlarını karnına saplayacaklar. O zaman erkeğin şarkı söylediği, ıslık çaldığı ve nefes aldığı delikten, bir kan gölü fışkıracak.

Aziz Marie, Tanrı'nın ve bütün çocukların anası, ikibin yılında bütün duvarların saydam olacağını söyle bana. Bu perşembe, beni tespih çeken softaların arasında, dua iskemlerinde ellerimi bitişirmiş, diz çökmüş, oldukça uslu bir halde gördüğünde, dua okulunda olmam gerekirken, dudaklarım titrese de dua etiniyordum. Çünkü şaşkındım. Ne

oldu diye sorarsan, dünden beri babam, ağzımın biraz ellerimin yerini almasını istedi. Beni cesaretlendirmek için, normal yatağın başucundaki taburenin üzerine para koydu. Gözlerimle saydığım üç madeni frankın daha değerli olan altından olduğunu gördüm. Bir tuzak daha, ama buna düşmeyeceğim. Beni tehdit ettiği gibi, yalancı dilimi koparacağını söyledi. Dilimi, kırmızı kumaş diye de çağırıyor. İyi yapılmış iki üç hareketle, aletini parıltabilir mişim. Belki kulaklarına inanamayacaksın ama özür dilerim, püreyi boşaltmayacağını, kendini tutacağını, cevizlerimin arasını sulayacağını söylüyor. Söylediğine göre, bu seni ürpertiyorsa özür dilerim, arkadan olunca sorun yokmuş. Sadece başı girecekmiş. Sonra, küçük İsa'yı yuvaya sokmak için yeteri kadar palazlandığımda bir şapka takacakmış. Evet! Sen bunu bilmiyordun, bunun için sana Aziz Bakire diyorlar, ama erkekler bazen, bayanları ziyaret ederken şapka giyiyorlar. Ve seni rahatsız ediyorsa özür dilerim, babam beni ziyaret edeceği gün, bir bere değil, bir Meksika şapkası giyecek.

Böylelikle beni her zaman onun gölgesinde tutacak. Ve diyecek ki:

— Tahtından feragat etmen gerek, Proserpine.

Külotumun altından beni yakalarken bunları tekrar ediyor. Ve beni koşturmaya başlıyor.

— Bir iki, bir iki, hadi, o gübre torbanı biraz kı-mıldat!

Koridoru üç kez böyle dönüyoruz, belki de on kez, bilmiyorum. Ve onun hapishaneden getirdiği kelimelerle, davranışlarla kamçılanarak koşuyorum. Bunların yanında, annemin kayış darbeleri okşayış kalır.

Buradan çıkarken, kendi önümde dimdik yürümek istiyorum. Evimin önünden —yine de benim evim sayılır, öyle değil mi— hiçbir şey görmeden geçmek istiyorum. Ama pusulamın ibresinin şaşır-dığı şu anda nereye gideceğim? Belki macera buradan itibaren başlıyor. Perakende nohut ve mercimek satma oyununu bırakıp, artık toptancılık yapmalı. Sınırsızca. Bu kelimeyi belki raylarda, belki bir kitapta veya dikkatsiz biri pencereden düşürdüğünde buldum.

Papaz beni sarsıyor. Kocaman kafasını bana doğru eğiyor. Bana, yoksa Tanrı'nın evini yatakhane mi zannettiğimi soruyor. Gözlerimi ovuşturuyo-

rum. Günah çıkarmak istediğimi söylüyorum. Eminim ki, yalnızca ölümcül günahlarım olduğunu tahmin ettiğinden ve bu tip günahlara bulaşmak istemediğinden, bunun için çok geç bir saat olduğunu söylüyor. Gerçekten de ayaklarında dans eden ışıklara rağmen, vitraylar simsiyah. Elveda Meryem.

Sol tarafta ev var, sağ tarafta mezarlık. Ben sağa sapıyorum. Yarım saat önce veya sonra, saat doldu mu, fark etmez. Kapalı. Dükkanlar gibi mezarlık da kapanır. Duvara tırmanıyorum. Buna bayılıyorum. Hiçbir şey bana bir duvarı aşmak kadar zevk vermiyor. Bir gün ses duvarını aşacağım. Ve beni ingilizce "Big Cosmos" diye çağıracaklar. Nine'nin mezarı üstünde oturacağım, yerinde bir başkasının bulunduğunu bilsem bile. Bu annemlerin kirayı ödeyememesinden dolayı. Annem önce vücudu için para verdikten sonra kemikleri için de para vermenin üzüntü verici olduğunu söylüyor! Dudaklarına ruj sürüyor ve yalıyor. Kirpiklerini düzeltirken ekliyor, kendisi için böyle bir sorun olmayacakmış, çünkü vücudunu bilime bağışlayacakmış.

Her sözden sonra, babam alt dudağını piposunun

üzerinde uzatıyor. Sanki anneme hayal kurmamasını ve her şeyin bir sınırı olduğunu söylemek istiyor. Ama ben, onu parçalanmış haliyle görüyorum. Dağılmış. Bir bacağı sağda, bir kolu solda. Kalbi bir başkasının göğsünde, kalbi varsa tabii. Bazı keler, kendi kendime soruyorum.

Fısıldaşmaların ve dedikoduların arasında geçen zamanda, üst kat komşumuz elinde bir iple geçiyor. Çok bilmişler sonunun o ipin ucunda olacağını söylüyorlar.

Uzun zamandır yağmurun güneşe nanik yaptığı gri havada, babam bir gökkuşağı gibi sarılı. Her rengi görüyorum.

Veronèse zamanında, umudun rengi saniye saniye soluklaştı.

Sevişme anında İspanyol, annemin gözlerini elleriyle kapatır her zaman.

Ay *Işığ*'nda görüşülmüyor artık. İki pasa doble arası, taburesinin üzerindeki annem, Gigi'le savaş hakkında konuşuyor.

— Savaş olmasaydı... diye iç çekiyor.

Sonra kendini pişmalıklara bırakıyor. O zamanlar yalnızca iki çocuğu varmış. Onlar da uzun zamandan beri başlarının çaresine bakıyorlarmış. Babamın izin vermesi de gerekmezmiş! Ben felaketin sebebiydim. Başka bir ifadeyle, kariyerini engelleyen bendim. İspanyol parmaklarını kakülümünden geçiriyor, sonra müzik dolabına para atıyor. Annemin sıcak, titrek sesi yükseliyor. Müdavimlerin elleri bardaklarında. Barın sahibesi, kibarca bezini omuzuna atıyor. Suyu kapatıyor. En az benim kadar bu ses gösterisine tahammül edemeyen köpeğine bir tekme savuruyor. Annem, çenesini kısıtığında, bundan yararlanarak barı artık kapatacağını söylüyor. *Ay Işığı*'ndan çıkışta, annem beni önüne itiyor. Sanki yolu bilmezmiş de benim göstermemi beklermiş gibi. Çantam yol tarafında, fener gibi ilerliyorum. Arkamızda İspanyolun adımları işitiliyor.

1. Babam neden bunu yapıyor?

2. Annem neden izin veriyor?

3. Sanki tahtaya şunları yazarsam ne olur? "Babam, oramı elliyor. Sınıfta kaç kişinin oraları artık kendilerine ait değil?"

Zehir Venet hâlâ sütlü kahve dolu ağzıyla sordu:
"En arkadaki! Yine bulutlarda mısın? Tahtada yazılı sorulara cevap ver!"

En arkadaki ayağa kalktı.

1. Fransızca kompozisyon nedir?

Fransa'yı oluşturan şeylerin topluluğu.

2. Analiz nedir?

Kavanoza çişini yapmaktır.

3. Üçlü kural nedir?

Babam, annem ve ben.

— En arkadaki, köşeye git, ellerini başının üzerine kaldır!

Arkada köşede insan rahat oluyor. Dinleniyor. Sözde arkadaşlarım, öğretmenin taklidini yaparken yüzlerinde zamanından önce kırıksıklıklar oluşuyor. Ben hangi ırmağın kaynağını aldığını bilmediğim Gerbier-de-Jonc dağında geziyorum. Roncevaux'da Roland'la* buluşup, onun borusundan intikamcı bir şikayet seslendireceğim. Poitiers'de, kuzu çevirme yemek için Arapları bekliyorum. Ve Jeanne d'Arc Trafalgar meydanına Rolls Royce'la girdiğinde, *Fransa'nın Genç Kızları*'nın ilk sayısını veren ben olacağım.

* Roland, Fransız edebiyatının epik destanı "Chanson de Roland"ın, yiğitliğiyle ünlü savaşçı kahramanı (ç.n.).

Köşeden ayrıldığımda, sınıf boşalmıştı. Onu böyle seviyordum, sakın, mürekkep, tebeşir ve anıları emmiş eski sünger silgilerinin kokusuyla.

Annem, Zehir Venet gibi düşünüyor; bulutlarda geziyormuşum. Aklımın başka yerlerde olduğu doğru. Babam onu omuzlarımin arasına yeniden yerleştirmeyi üstleniyor. Yine böyle, güzel bir perşembe günü, çamaşır yıkarken, kurt gibi sessizce, malı meydanda, selam bile demeden üzerime atladı: "Kılıfını indir de, kışını ısırayım."

Bu ne birinciydi ne de ikinci, şaşkınlık ve tiksintiyle, çamaşır tahtasını leğenden çıkardım, kalkan olsun diye değil, yaklaşırsa kafasına vurmak için aldım. Bunu anladı, çünkü bu onun büyük Çinlisinin yumuşamasından belli oldu. Pencere açıktı. "Eğer yaklaşırsan, her şeyi haykırırım." dedim.

Pantolonunun önünü kapattı, kafasındaki keli kaşdı ve bir taburenin üzerine yığıldı. Tahta ellerimin ucunda titriyordu, muşambaya dökülen damlaların müziğini dinliyordum. Gözümün dönmesine az kalmıştı ki, konuştu: "Babanın kucağına otur küçüğüm... Seninle konuşmam lazım... Dişlerini sıkma, ciddi konuşmak için buradayız. Ve bana bak!

Aşağılara, döşemelere değil... Cephede isyan istemiyorum! Duydun mu? Önce, konuşursan, sana inanmazlar. Bütün kazancın, reşit olana dek bir yerlere yerleştirilmek olur. Yirmi bir yaşına kadar kapalı kalmak ister misin? Kapalı kalmak eğlenceli sayılmaz, bu konuda bir şeyler biliyorum. Hapisten, her zaman yorgun çıkılır. Sonra annene, erkek kardeşlerine, burada olmasa da kötü ablana vereceğin acıyı düşünsene. Bana. Bunu düşündün mü? Bana bak, arkadaşım tavşan... Bana vereceğin acıyı düşündün mü? Yeterince çekmiyor muyum sence? Ördeğim, insanların senin hakkında söyleyeceklerini düşündün mü? Dinle, aklanamayacağın hatalar vardır. Hadi. Babanın mendiline sümkür burnunu... hadi... işte! Kendini, Miss Hublon gibi kırk limana uğrayan, bir bira için masa üstlerinde soyunan biri olmak için batırdığını fark ettin mi yumurcak? Onu gördün, gırtlığının sonuna kadar bağırarak Fransız kankanı yapmasını isteyen o insanları da duydun mu? Ben, kızımı böyle görmek istemem. Benim küçük kızım öyle olamaz. Çünkü sen her zaman benim küçük kızım olacaksın, biliyorsun. Sen yüz yaşına gelip de ben tahtalıköyü boyladıgımda, yine

benim küçük kızım olacaksın... Tamam mı, tatlım, başını babanın omuzuna yasla... Yüzünü böyle asmamalısın, biliyorsun. Hayat, önemsizdir, kenefteki bir tuvalet kâğıdı gibi. Açılır, açılır... Bir gün, kartondan başka bir şey kalmaz, biter ve kışında bokla kalakalırsın... Hağı, Mona Liza, gözyaşlarını sil, burnunu çek, dudağını sarkıtma, babaya ıslak bir öpücük ver... Çamaşır tahtanı leğenin içine koy, fırçanı al, sürt... Bu daha iyi... Gerçek bir genç kız gibi... İşte oldu..."

Babam işini görürken, kafamda müziksiz şarkılar söylüyorum. Bu arada, aşırı gelişmiş işitim duyum, an be an benden uzaklaşan bir sancıyı duyumsadı.

Din dersi öğretmenim Bayan Adort'un, birçok şişle ördüğü ve bana onuncu yaşgünümde hediye ettiği mor çorapların düşündüğüm gibi sihirli olmadığını anladım. Hayır, değillerdi. Bayan Adort beni kandırmıştı. Ama ona nasıl inanmazdım? Teni o kadar yumuşak ve parlaktı, pencere kanatlarının üzerimize yansıttığı gölgeye rağmen renksiz gözleri, gri saçları, hepsi parlıyordu. Şişlerin şıkırtısına katılan sesinin sakinliği ve yumuşaklığı beni ki-

lisenin kapısına kadar uğurluyordu. Buhur, mersin ve düğün çiçeği taşıyıcısı arkamdan geliyordu. Tekdüze tekrar ediyordu; "Hiç durma defalarca söyle: Ey sevgili babacağım, benim tek zevkim, sizin çok aziz isteğinizi yerine getirmek olsun."

Onun sözünü dinliyordum.

Walt Disney'in harika dünyasında, kötüler de iyiler gibi uyukluyor. Oda sakın, örtülerin altında gizlice radyo dinliyorum. Geri döndüğünde, —her zaman annemden önce döner—, uyuyormuş gibi yapacağım. Sonra, her zaman olduğu gibi, elini örtünün altına sokacak, kulağımdan yakalayıp, işaret parmağını içeri daldıracak, canı istediğinde, onu takip etmemi fısıldayacak.

Küçükleri uyandırmamak için onu dinleyeceğim. Çünkü başka ne yapabilirim bilemiyorum. Elleri arasında boynum pek kalın değil. Önce de söyledi: "Sende kuş imiği var." Biraz sıkar, kuvvetle değil, sadece çok çabuk halledeceğini anlayacağım kadar.

Bir küçüklük fotoğrafımın arkasında, annemin yazısı var: "Çok sevdiğim küçük babam için." Bu

fotoğrafı hapishanede almıştı. Eminim gördüğünde şöyle demişti: "Benim bu damdaki ışığım olacak o." Zindanını aydınlatan ışığını çok iyi halletti. İyi yaptı! Titrerken ona bakıyor... Hapishanede, çocuklara dokunmuş olanların hayatları zordur. Bundan söz açtığı zamanlarda gözlerimin karşılaşmaması iyi oluyor. Ben de onu tutuyorum. Babam ve ben birbirimize keçi sakallarımızdan yapışmışız. Ve şarkıda söylediği gibi ilk gülen gevezenin teki olup çıkacak. Onun ayakkabılarını çıkaracak bir geveze. Ve ayağını bastığı yer titreyecek. Ama ilk kim gülecek, babam mı, ben mi? Yoksa ikimiz birden kahkahalara mı boğulacağız? Söyle bana, Kutsal Baki-re, sen görebilirsin. Ben her şeyi bulanık, karışık, çift görüyorum, bu dolabın aynasından.

Çadırımın altında, örtü.

Sevgili Vivi,

Bu küçük mektubu doğrudan Sables'teki adresine gönderiyorum, dönmemiş olabilirsin, ama gecikmeyeceğini biliyorum, antenlerim öyle söylüyor. Sonunda bitti, bir daha birbirimizi hiç görmeyeceğiz.

Temiz hava hapishanemin altında, sık sık seni ve bazı geceler sen omuzumda ağlarken, seninle paylaşmak istediğim sırrımı düşünüyorum. Onu sana söylemediysem, bu sadece sırrımın gerçek bir sır olmasındandır. Ve gerçek sırların paylaşılmayacağındandır.

Pamuk Prenses'in Ölümü

Buradaki hayatımdan sana anlatacak bir şey yok. Sana anlatacak bir yüz bile yok. Öksürüyorum, nefes alıyorum ve kör bir düşünüş içindeyim. Hepsi bu. Başkaları gibi, senin de çadırımdan geçtiğin oluyor. Büyümüştün, artık gözlük takmıyorsun. Regllerin olduğunda gözlerin kaymıyor. Kan kokusuna alışmışsın ve ailenin kasap dükkanını devralmışsın, onlar da İspanya'da bir şatoda emekliliklerini sürdürüyorlar, işlerin izin verdiği zamanlarda, onları görmeye gidiyorsun, onların seni Saint-Jean'da görmeye geldikleri gibi.

Bir kocan, çocukların, bir tabelan var: gülümseyen bir inek kafası.

Bacaklarımı bir kez daha sana sürtüyorum. Bana verdiğin beyaz sandaletleri sonsuza dek saklayacağım.

Diken çiçeği.

Çadırın altında, kabuk.

Leo,

Bir salyangozun hayatının ne kadar sürdüğünü hâlâ bilmiyorum. Bazen hareketlerinin yavaşlığını

dan ötürü sonsuz olduğunu düşünürüm. Bu nedenle sana yazdığım şu anda, yaşıyor olmanı umuyorum.

Seni ve seninkileri serbest bırakmak için çamaşır kazananın kapağını açtığım geceyi de unutmadım. Sizi hep, o kapağın altında toplanmış, umutsuzluğunuzun size ayaklanma gücü vermiş olduğunu görüyorum. Size sunulan açıklıktan kayabilirdiniz, ama yeterli değildi. Mücadele edişinize bakıyordum... Özgür olmak için, kabuklarınızı bırakmaya, koruyucunuzdan yoksun olmaya hazırdınız. Sizi hapis tuttuysam, sizi serbest bıraktığımda, kızgınlıkla gidip boynuzlarınızı babama köküne kadar saplayacağınızı düşündüğümündendir. Yağmurlu bir gün sizi serbest bırakmaya karar verdim. Odanın penceresi tamamen açıldı. Kenarına oturmuş, sırtımı sokağa vermiş, başımı ve vücudumu dışarı sarkıtmıştım. Yağmur açık ağzıma ve çıplak göğüslerime düşüyordu. Yağmurla birlikte düşmek istiyordum.

Beklediğim gibi beni korumadınız. Sizi besleyen ve su veren beni, bir duvar kâğıdı evrenine hücum etmek için terk etmişsiniz. Ve babam, varlığınıza çekinmeden üçgenim üzerinde mandolin çalarken,

Walt Disney'in harika dünyasını salyaya bulayan sizleri seyrediyordum!

Şu anda gözlerimi kapatıyorum.. Çünkü beni korumadıysanız, o gün çocuk odamın duvarlarına gerçekliğini kazandırmıştınız.

Rayların küçük kızı.

İdeal çadırın altında

Sevgili anne, babacığım,

Bunları yazan küçük tatlı kızınız. Burada, gördüğüm iyi bakım sonucunda büyüdüm, şişmanladım. Renklendim ve artık tırnaklarımdaki beyaz lekeler de yok oldu. Saçlarım parlıyor. Burnum kanamıyor ve bir evet veya hayır uğruna bayılmıyorum. Bir domuz gibi nefes nefese kalmıyorum. Ne kulaklarım tıkalı ne parmaklarım perdeli. Nefes alır gibi yalan söylemiyorum. Gözlerim ne şehit gibi, ne dövülmüş köpek gibi, ne de aşktan ölmüş kurbağa gibi bakıyor. Artık önüme bakmıyorum. Burnum normal halini aldı. Artık ne tenceredeki mantar, ne de kekik dibi. Artık akıyor da. Ağzım ne yamuk, ne vatoz ağzı gibi, ne de yumurtaya benziyor. Arkam artık

bir kenar mahalle değil, ortasında eşmesiyle küçük kibar bir yer. Şimdi altıma değil tuvalete yapıyorum. Ve artık kafamda bulaşık yok, beni tam ayarına getirdiler.

Geri döndüğümde, güçlenmiş olacağım ve çalışabileceğim. Beslenecek bir gırtlak olmayacağım. Kendi paramı kazanacağım. Böylece, sizden çaldığım her şeyi, buna zaman da dahil, ödemiş olacağım. Özellikle de seninkini, anne. Bizim olacak mutluluğu düşündükçe ağlıyorum.

Ah, o gün gelse! Yine zaman çabucak geçse! Tekrar aranıza dönebilsem! Hepimiz bir yürek. Bir ses. Beraber okşayan dört el. Bir yeri öpen iki ağız. Birbirine seramik köpeklerinki gibi bakan değil, benim gözlerimi arayan dört göz. Benim için bir sedye oluşturan dört kuvvetli kol. Destek olan, dört bacak ve ben onların arasında, hayatın yolunda gözlerim kamaşarak yürüyorum.

Çok yakında görüşmek üzere

küçük sevgili kızınız.

Geçen pazardı. Normal yatağın kenarında oturmuş, babama onun "elde çamaşır yıkama" olarak adlandırdığı işi yapıyordum ki, kapının kolu kımıldadı. O gün çok ateşim olduğu için olsa gerek, annemin yüksek ökçelerinin sesini duyamamıştım. Kımıldayan kapı kolu bende öyle bir dehşet yaratmıştı ki, bir an kendimi pencereden atmayı düşünmüştüm... Aklıma açıklayamadıklarım geldiğinde, eminim yapardım. Sonra, daha fazla düşünmeden, babamın yapmamı işaret ettiği gibi yatağın altına saklanacağıma, dolabın içine girdim, dolabın kapısının ardında, annemin çamaşırlarını karıştırmak için kendimi buraya kendi kendime kapattığıma inanırken annem, kapının koluna yükleniyordu: "Kapıyı aç ba-

şımın belası!" O sırada birden babam şarkı söylemeye başladı. Şarkı söylüyordu, çünkü dolabın kapısı kapanırken gıcırdadı. Şarkı söylüyordu, çünkü tarih kitabım yastığın üzerinde duruyordu ve onu saklaması gerekiyordu. Şarkı söylüyordu, çünkü pantolonunu çekip, saçlarını düzeltmesi gerekiyordu. Annem için uydurduğu bir havayı mırıldanıyordu. Yanlış söylüyordu. Ama kapıyı açtığında her şey yerli yerinde olduğuna göre ne önemi vardı? O zaman gayet sakin: "İçeri girin barones!" diyebildi. Barones sıçradı. Birbirlerinin yüzüne o kadar çok şey fırlattılar ki, birbirlerini tanıyamaz hale geldiler. Normal yatağın kenarına oturarak, aynadaki görüntülerine baktılar, başlarını salladılar... Geriye dönüş yapmadılar!

Elimdeki slipi ısıırıyordum ve bir işe yaramasa da dua ediyordum. Annemin parfümlü elbiseleriyle, ipekli kombinezonları arasında, kalbinin o saniye durması için yürekten dua ediyordum. Onun kalbini çarparken duyabiliyordum. Korkunç bir gürültü yapıyordu, çünkü babam bir çift parlatmaya karar vermişti... Nefes alamıyordum. Ve elimin altında bir şey yoktu. Hava almak için bir delik aç-

cak bir çivi bile. Duman gibi uçup gidebileceğim bir delik. Ve açarsa... Açarsa ve üzerime gelmeden önce, bütün gerçeği haykırsam mı? Çocukların ağzından çıkan gerçek... Onu yüzüne vursaydım! Ona söyleseydim: "Her şey o hapishaneden çıktığında başladı. Ona evinin kapısını açtın, ama kalbininkini asla. Onu uzun zamandan beri sevmiyordun. O seni seviyordu veya en azından seninle yatmayı seviyordu. Öyle söylüyordun ve bir kibrit kutusundan büyük olmayan bir çalışma, "ayrıntı defteri"me hepsini yazdım. En ufak bir hareketin bile kaydedildi, diyordun ki: "Her zaman sert olmasına imkan yok. İnan olsun, saplantı haline getirmiş!" Sonra diyordun ki: "Ağzında, kışından başka laf yok." Dudaklarına basit bir öpücük kondurmak için sana yaklaştığında bile tiksiniyordun. Seni görmüştüm, ağzını bir banyo eldiveniyle silmiştin. Öylesine için bulanmıştı ki, yüzünü buruşturmuştu. Kendini saklamazdın. Tiksintini onun yüzüne vuruyordun. O, acı çekiyordu ve onun acı çekmesi sana zevk veriyordu. Herkesin ortasında onu aşağılamaktan hoşlanırdın. Biz senin ilk seyircindik. *Başkalarına gitmek için onun önünde hazırlanıyordun. Onu açlığıyla*

bırakıyordun. Karnı acıkmıştı: Hapis onun içini kazırmıştı. Beni yiyeceğini bir kez bile düşünmemiş miydin? Hem de çiğ çiğ! Pazar sabahları alış-verişe giderken, pazar banyosunun sularının leğenden süzüldüğünü görmezden geliyordun. Beni, kendine soru sormadan arkada bırakıyordun. Birden ona karşı güven duymaya başlamıştın. Oysa şeyi her zaman sertti. Masanın üstünde anne. Yemek yediğimiz masanın üstünde. Bütün pislikler masada çıkıyordu anne, sen alış-verişini yaparken, ben ayaklarım sabunlu suyun içinde temiz olmayı öğreniyordum. "Arala bacaklarını", derdi babam, "rahibeler duadan başka ne öğrettiler?" Aralaya aralaya, bir gün ayağımın tekini leğenden dışarı çıkarmıştım. Ve sen çarşıda gün geçtikçe daha çok zaman harcadığından, bir pazar, mutfak masasının üzerinde en büyük aralamayı yaptım. Yürüyüşümün değiştiğini fark etmemiştin bile. Bana bakmıyordun artık. Gerçekte, bütün gerçeği sana bugün söylesem neye yarardı? Bir çocuğun dilinden anlamasını bilmediğine göre. Körsün. Bana vurduğunda gözlerinin içinde bunu görebiliyordum. Bunun için bakışlarımı indirmemi istiyordun. Çılgınlığının ta-

nığı olmamam için. Bana ağlamamı emrettiğinde, aslında vurmayaı kesmene yardım ettiğim içindi. Bunun için bana güvenmene değmezdi. Benimle sonuna kadar giderdin. Deliliğini boşaltırdım. Ve ondan yakayı sıyrabilirsem, belki de küçük Agathe'a dokunabilirdim.

Annesinin şarabı fazla kaçırdığında dövdüğü küçük kız. Üvey babaların mıncıkladığı, mallarını gösterdiği küçük. Oniki yaşında, babasını mezarlığa götüren at arabasının arkasında tek başına yürüyen küçük. Beraber oynayabilirdik, bir arkadaşı o kadar ihtiyacım vardı ki. İşte anne, sana çivimi ödünç vereceğim. Alet kutusunda daha güzel bir tane büyük var. Bir çivi, düşün! Bir oyuncak bebeği giydirip, saçını taramaktan kolay. Bir saç telini etrafında doluyorsun, başına bir lüle oturtuyorsun ve işte hazır. Oynamak ister misin?

Hayır mı? Yapacak başka şeylerin var, anlıyorum. Yeniden makyaj yapman gerek. Saçlarını hep yeniden düzeltmelisin. Bugün, babam saçların dışında bir yerine dokunmadığına göre. Bravo, iyi dayandın.

Kapı gıcırdanıyor, ama dolabın dibi eski bir ku-

maş gibi, sessizce yırtıldı ve ben ardımda bitmeyen bir kol peşimde oradan kaçtım. Bu kolun üzerinde dövmeler var, her biri bir ad taşıyor. Rollet, Mettray, Belle-Île, Hess, Fresnes, Clairvaux, Les-Hauts-Clos esirgeme yurtları. Islah evi, çocuk hâsiphaneleri, kimsesizler yurdu, hapishaneler, merkezler. Babamın geçtiği bütün yerler orada. Bütün hikayesini kolundan okuyabilirsiniz. Omuzunda, bir çöl gülü var. Alnımı oraya dayıyor. Babamın omuzunun arkasında çöl başlıyor. Annem bana sık sık bir kumulun tepesinde, kollarını uzatmış olarak görünüyor, ama artık seraplara kanmak istemiyorum.

Sessizce, Tanrı'nın her gününde, babamın gülünü suluyorum.

Bu korkunç havaya kaldırılan bıçak sahnesini ve annemin, kulağımdan hiç gitmeyen ve daha da iyisi, "yaparsam, beraat ederim", sözlerini yeniden düşündüğümde daha önceleri yaptığım gibi onun bu kesin yargıya nereden vardığını kendime sormuyorum. Biliyorum. Bu saçlarımı diken diken yapacak geride kalanların hepsi çoktan diken diken

olmadıysa, bu konuda kuruntuya kapılmıyorum. Kirpi gibi diken diken gideceğim, ya sonra?

Bana acı veren şey. Yemeyi, içmeyi, uykuyu tümüyle kesiyor... Titreyen dememek için hâlâ çok kararsız dediğim elim, özgürlüğüne yaklaşıırken, cesaret edecek mi yakmaya meşaleyi, bütün bir aileyi havaya uçuracak? Annem simgesi olduğuna göre, dünyayı havaya uçuracak? Ve küllerin içinden yürümeyi kabul etmek... Özellikle onunkilerden... Kuşkusuz alışmam gerek buna. Babamın neden olduğu çölü geçebilmek için başka bir yol göremiyorum.

JEANNE CORDELIER

R
O
M
A
N

Pamuk Prensesin Ölümü

(...) Masanın üstünde anne. Yemek yediğimiz masanın üstünde. Bütün pislikler masada çıkıyordu anne, sen alışverişini yaparken. Arala bacaklarını," derdi babam, "Rahibeler duadan başka ne öğretiler?". Ve sen çarşıda gün geçtikçe daha çok zaman harcadığından, bir pazar, mutfak masasının üzerinde en büyük aralamayı yaptım. Yürüyüşümün değiştiğini fark etmemiştin bile. Bana bakmıyordun artık. Bütün gerçeği sana bugün söylesem neye yarardı? Bir çocuğun dilinden anlamasını bilmediğine göre. Körsün. Bana vurduğunda gözlerinin içinde bunu görebiliyordum. Bunun için bakışlarımı indirmemi istiyordun.

(...) Babam neden bunu yapıyor? Annem neden izin veriyor? Sanki tahtaya şunları yazsam ne olur? "Babam oramı elliyor. Sınıfta kaç kişinin oraları artık kendilerine ait değil?"

ISBN 975-570-008-0

9 729755 700089

SEL YAYINCILIK